

ISKRE

2015/16
ŠTEVILKA 1

UREDNIŠKA STRAN	
♦ UVODNIK	1
PROJEKTI ŠKOFIJC	
♦ FACING DISCRIMINATION – IZMENJAVA S ŠOLO IZ NEMČIJE	2
♦ DOKUMENTARNI FILM S PEČATOM ŠKOFIJCEV	4
♦ JEZIK V GIBANJU	4
ŠKOFIJC PROSTOVOLJI	
♦ DELOVNI TABOR V BANJA LUKI	5
ŠPORTNI ŠKOFIJC	
♦ DRŽAVNO TEKMOVANJE V ATLETIKI	6
♦ MEDRAZREDNO NOGOMETNO PRVENSTVO	6
ŠKOFIJSKA DOMAČICA	
♦ PRVOLETNIKI PRVIČ MED NAMI	7
♦ SKUPAJ SMO ZAČELI S SVETO MAŠO V LOGU	8
♦ KRST FAZANOV	8
♦ VEČ JEZIKOV ZNAŠ, VEČ VELJAŠ	9
♦ MIKLAVŽ V ODDAJI „MOJ KOLEGA ZMORE“	10
♦ MODELARSTVO Z ALJAŽEM IN AMBROŽEM	12
♦ SARA ROVAN IN ALJAŠKA MALAMUTA	12
DOMSKI ŠKOFIJC	
♦ DOMSKO FAZANIRANJE	13
♦ MOHOR PLENIČAR — PRVI GOST „VEČERA Z GOSTI“	13
♦ SPOMIN NA LEPE DNI	14
♦ WOJTYŁA IZZIVA	16
♦ JASLICE V DIJAŠKEM DOMU	17
DUHOVNI ŠKOFIJC	
♦ STIČNA MLADIH	18
♦ KRIŽ SVETOVNEGA DNEVA MLADIH	19
♦ IZGUBLJENI PREDMETI	20
♦ SVETA MAŠA NA VERNIH DUŠ DAN	21
KULTURNI ŠKOFIJC	
♦ BOMO VIDELI, V KATERO SMER BO ZAPIHAL VETER ... ALI BURJA!	22
♦ MUZIKAL CVETJE V JESENI	25
ŠKOFIJC ITER FACIT	
♦ ZAKAJ JE PARIZ VEDNO DOBRA IDEJA?	26
♦ DANSKA OD BLIZU	28
ŠKOFIJSKA ESTRADA	
♦ IOL 2015 ALI TJAŠA NA OLIMPIJADI	30
♦ IVAN LIKAR: „NE PUSTITE SE USPAVATI“	31
♦ NATALIJA HOSTA PONOVRNO NA ŠGV	34
IZZIV ZA ŠKOFIJCA	
♦ REBUS	36
♦ NAŠI SOSEDJE	36
♦ FRANCE PREŠEREN	37
ŠKOFIJC ŠIRI OBZORJA	
♦ ŽIVETI TRENUTEK	38
♦ KDO JE ALMA KARLIN?	39
♦ ANICI REHAR V SLOVO	41

KOLOFON

IZDAJATELJ

Škofijska gimnazija Vipava

GLAVNI UREDNIK

Aleks Birsa Jogan

UREDNIŠKI ODBOR

Aljaž Bratina

Klara Vrabc

ZVESTI SODELAVCI

Karmen Bogataj

Monika Gorjan

Tea Kocman

Neža Rudolf

Manca Štekar

Benjamin Žbogar

OBLIKOVANJE

Aleks Birsa Jogan

MENTORSTVO

Tatjana Božič, prof.

FOTOGRAFIJE

arhiv ŠGV

LEKTORIRANJE

Tatjana Božič, prof.

TISK

Trio d.o.o., Ajdovščina

NAKLADA

50 izvodov

ELEKTRONSKI NASLOV

iskre.vipava@gmail.com

UVODNIK

Si predstavljate, da je za nami že polovica šolskega leta? Še približno pet mesecev (če se bo le vse prav izteklo) in začelo se bo brezskrbno poletje. Do takrat pa se bo potrebno še „malo“ učiti. V razvedrilne trenutke med mnogimi napornimi vam ponujamo sveže čtivo — izšla je letošnja prva redna številka Isker!

Morda se kdo še spomni lanske naslovnice s polžem, ki je ponazarjal našo hitrost. Kot smo obljubili, se je ta letos povečala in na naslovnici je pristalo kolo. Vabimo vas, da zavrtite pedale in se z nami podate na potep po škofijski deželi.

Že uveljavljenim rubrikam se pridružujeta dve novi: *Izziv za škofijca*, v kateri boste ob miselnih ugankah lahko razgibavali možgančke, in *Škofijc širi obzorja*, ki ponuja redkeje slišane in s šolo nekoliko manj povezane, a zato morda še bolj zanimive teme. Tokrat predstavljamo svetovno popotnico Almo Karlin in razmišljamo ob filmu *Still Alice*.

V tistih že udomačenih rubrikah pa bomo malo „nostalgični“. Vračamo se čisto na začetek šolskega leta, krščujemo fazane, se srečamo v Logu ... ter se zagnano podamo v novo šolsko leto, novim izzivom naproti. Spoznamo nove profesorje, z novo dirigentko prepevamo v pevskem zboru, praznujemo domski praznik, pričakamo Miklavža in skupaj celo postavimo jaslince. Kar velik časovni preskok, mar ne? Ob vsem tem pa nas pot vodi tudi v tujino. Z nami lahko v besedi in sliki obiščete Pariz, Dansko in pokusite nemško življenje.

Če ste radovedni, le brž obrnite stran. Uživajte!

Uredništvo Isker

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

„FACING DISCRIMINATION“ – IZMENJAVA S ŠOLO IZ NEMČIJE

Od 9. 11. do 15. 11. 2015 se je 13 naših dijakov v spremstvu treh profesorice mudilo na izmenjavi v Nemčiji. Rdeča nit izmenjave z nemško srednjo šolo iz Leutkircha je bila diskriminacija. Teme, s katerimi so se dijaki ukvarjali, pa diskriminacija Nemcev do Slovencev med 2. svetovno vojno in oblike upora, različne veje diskriminacije od rasizma do verske diskriminacije, spoznali pa so tudi upor brata in sestre Scholl med drugo svetovno vojno v Münchnu in gibanje Bela vrtnica, v katerem sta sodelovala. Naši dijaki so živeli pri gostiteljih iz okolice mest Leutkirch, Wangen in Isny.

KAJ STE POČELI V OKVIRU ORGANIZIRANEGA PROJEKTA?

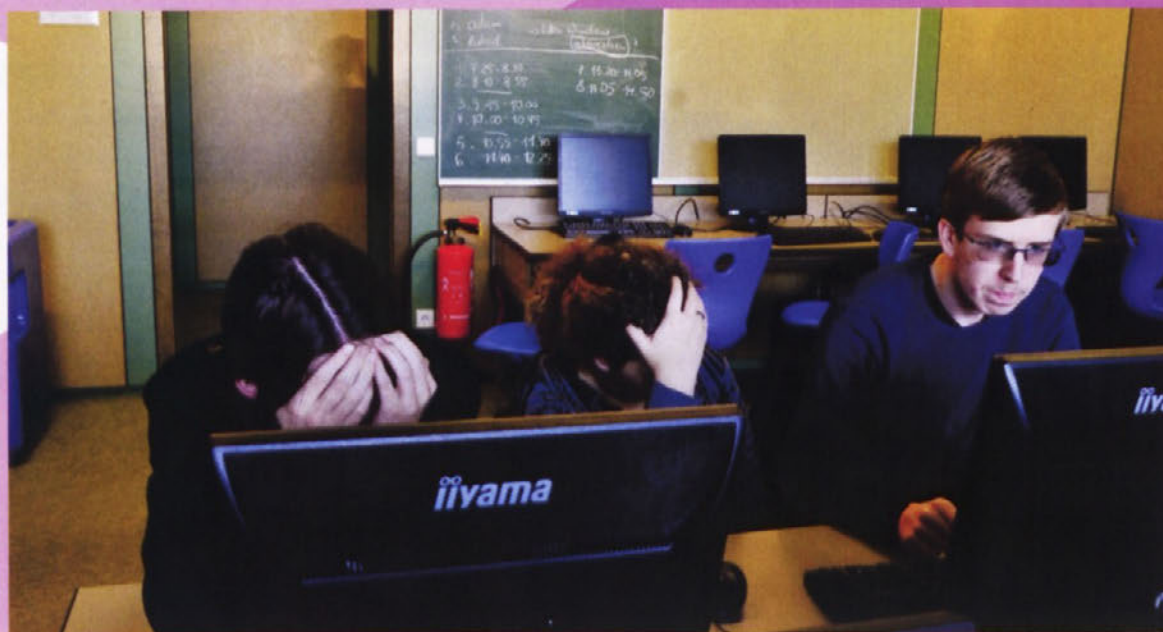
V okviru projekta smo imeli predavanja o bratu in sestri Scholl (gostiteljska šola se imenuje po nji - Geschwister-Scholl-Schule Leutkirch) in o Beli vrtnici. Ker je prišlo do nekega nesporazuma glede dela po skupinah nemških in slovenskih dijakov, smo Slovenci po dvojicah oz. sami delali referate o diskriminaciji. Ogledali smo si mesta Leutkirch, Ulm in München. Znamenitosti smo si ogledovali vodeno in samostojno.

KAKŠNI SO NEMCI?

Glede Nemcev sem na tej izmenjavi ugotovila, da:

- ♦ imajo manj zadržkov glede alkohola;
- ♦ imajo dobro hrano;
- ♦ vse jemljejo bolj zlahka kot mi, kar pa ne pomeni, da točnost ni njihova vrlina.

Manca Hvalič, 2. b

SEVEDA PA NI VSE VEDNO LE LEPO ...

Ena od redkih slabih stvari je, da je moja gostiteljica kadila, ko smo se vračali iz Ulma, pa smo imeli tudi manjši incident zaradi alkohola.

Zame je bilo nedojemljivo, da je družina zelo malo doma. Jedo v službi, šoli ... Tako sem bil tudi sam večinoma odvisen od tega, kar sem kupil.

KAKŠNA JE BILA IZKUŠNJA S TVOJO GOSTITELJSKO DRUŽINO?

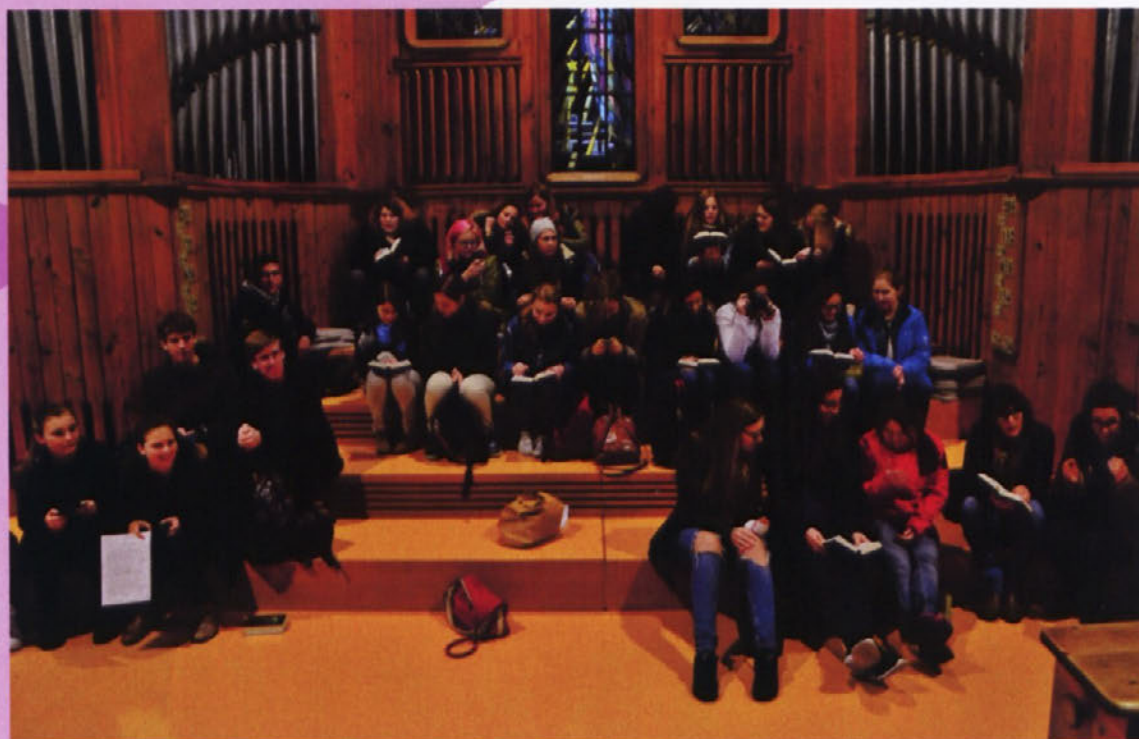
Moja gostiteljska družina je bila zelo zanimiva, najprej sem jim prvi večer predstavil Slovenijo, našo zgodovino itd. Potem sem jim naredil obsežno predstavitev domačega kraja, Mirna. Družina se je kar zavzela: v prostem času smo si ogledali Isny, Wangen, Ravensburg in največjo baročno cerkev severno od Alp – baziliko v Weingartnu, ki je dolga okoli 106 metrov in ima ene najbolj znanih orgel na svetu.

KAKŠNE ZANIMIVE DOGODIVŠČINE SO SE VAM PRIPETILE V NEMČIJI?

V Ulmu smo si šli ogledat katedralo (Munster), profesorice so nam rekle, naj gremo v zvonik, ki je najvišji na svetu (161,5 m), „itak je do polovice dvigalo in potem že greš peš do vrha“. No, mi smo plačali vstopnino, a nazadnje dvigala ni bilo nikjer. Tako smo morali do vrha peš.

V Münchnu smo po ogledih štirih znamenitih cerkva iskali restavracijo. Našli smo italijansko in tako smo si lahko sredi Nemčije naročili svoje kosilo po italijansko.

Zadnji dan po izletu v Münchnu smo šli na „ringšpil“, na zaletavanje z avtomobilčki in še na eno napravo, ki se je vrtela „kot zmešana“.

Karmen Bogataj, 2. a

Jure Ferletič, 2. a

foto: Tadej Uršič, 2. a

DOKUMENTARNI FILM S PEČATOM ŠKOFIJC

Matija Vertovec. Vam je to ime kaj znano? Le kdo bi to bil? Če vas ime asociira na Prešernovo Zdravljico, se prav nič ne motite. Matija Vertovec je bil namreč tisti, ki je napisal spis Vinske terte hvala, nekakšen povod oziroma spodbudo za nastanek Zdravljice. Mogoče je nekaterim ime poznano tudi v povezavi s pohodom, ki poteka po njegovih poteh v Vipavski dolini.

Matija Vertovec je bil z Vipavskega, rojen v Jakulinih blizu Šmarij na Vipavskem, večino svojega življenja pa je služboval kot duhovnik v današnjem Podnanosu. Znal je šest jezikov, menda je imel najboljše vino daleč naokoli; ljudi je s prižnice poučeval tudi o vzgoji vinske trte, na to temo je izdal tudi Vinorejo – še danes uporab(lj)en priročnik. Pisal je tudi o astronomiji in zvezdoslovju, ljudi poučeval o črnih kozah ...

Ker je bil Matija Vertovec zelo napreden, si zagotovo zasluži večjo prepoznavnost in k temu bo pripomogel tudi dokumentarni film **Matija Vertovec – veliki um slovenskega naroda**. Pri nastajanju zanimivega in čistoničdokumentarcupodobnega filma pa so sodelovali tudi nekateri dijaki naše šole oziroma dijaškega doma: Anika Božič, Dejan Felc, Anita Klanjšček, David Ogorevc, Mirjam Rot, Martin Šavli in Alenka Trček ter nekdanji duhovni vodja dijaškega doma Marko Rijavec. Zato so imeli posebno priložnost videti predpremiero filma in se potem še malo družiti z ostalimi ustvarjalci. Seveda pa se tudi sama nisem upirala takemu vabilu in naše slavne igralce pospremila na ogled filma, ki me je res navdušil.

Klara Vrabc, 3. b

JEZIK V GIBANJU

Namenjeno mu je bilo že toliko besed (beri: cele Iskre), da se tokrat zadovoljimo že s skupinsko fotografijo.

Da ne bo pomote. Govorim o projektu „Language in motion“ oziroma Jezik v gibanju, ki je vipavske dijake povezal z njihovimi vrstniki iz francoskega Grenobla. V zadnjih dneh novembra so nas obiskali in spoznavali lepote Slovenije, marca pa se mi odpravljamo k njim. Komaj čakamo!

Če pa ste *firbčni* in vas zanima kaj več, odprite tematsko izdajo Isker, ki je nastala ob tej priložnosti.

Aleks Birsa Jogan, 2. b

DELOVNI TABOR V BANJA LUKI

Tudi med letošnjimi počitnicami je ŠGV skupaj s koprsko škofijo organizirala (15.) delovni tabor v Banja Luki. Na njem je sodelovalo 7 naših dijakov, ki so v Prijedoru pomagali pri gradnji hiše za 3-člansko družino v stiski. Udeleženci so odnesli veliko lepih izkušenj od prijazne in hvaležne družine ter ostalih prebivalcev Prijedora, očarani pa so bili tudi nad lepotami Balkana.

Na naslednja vprašanja je odgovarjal dijak Tadej Uršič.

Zakaj si se odločil za delovni tabor?

Za sodelovanje na delovnem taboru v Banja Luki sem se odločil zaradi želje po dobrem preživljanju počitnic na drugačen, predvsem družbenokoristen način, in zato ker so sodelovanja in izkušnje s takimi projekti zelo cenjeni.

Kako je izgledal vaš običajni delovni dan?

Nekako tako: zjutraj smo vstajali ob sedmih, saj je bilo meseca avgusta precej vroče in smo želeli čim več ur oddelati, ko so bile temperature še sprejemljive. Nato je sledil bogat zajtrk, ki nam ga je pripravila gospodinja, in

najkasneje ob osmih smo že bili pripravljeni za delo na gradbišču. Opravljali smo različna dela: od puljenja žebeljev pa do kopanja jarkov, mešanja betona itd. Delali smo zjutraj od osmih do poldne in popoldne od enih do petih. Zvečer smo imeli ob sedmih skupno mašo, po njej pa še večerjo. Skoraj vse dni smo zvečer odšli še na ogled in sprehod po mestu.

Kakšna je bila ekipa?

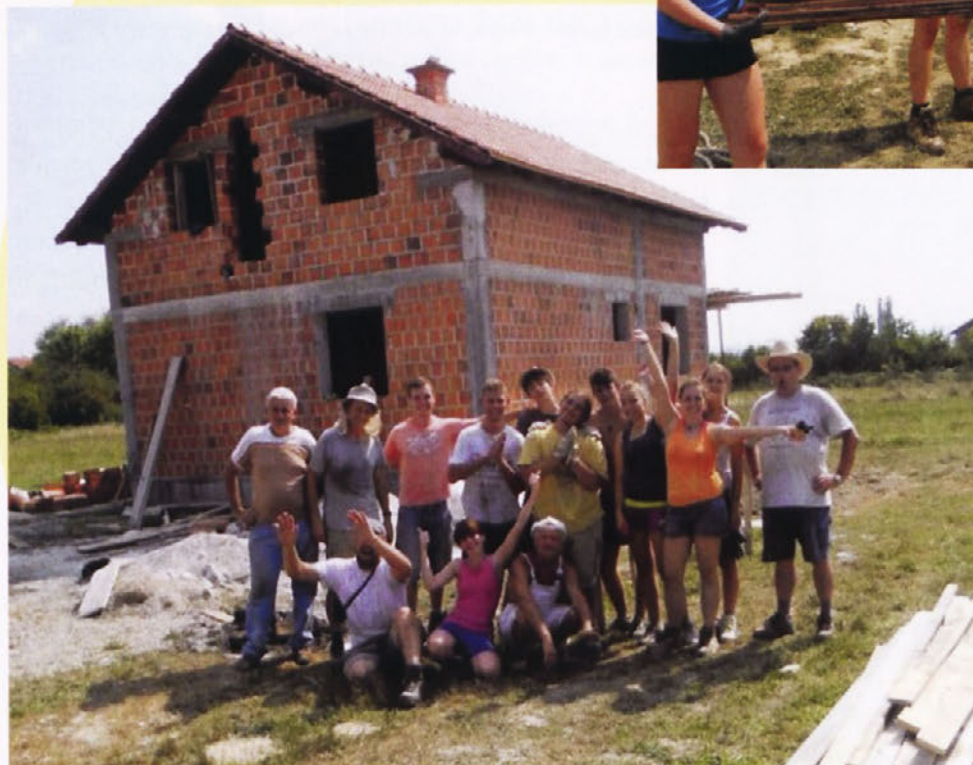
Bilo nas je 8 dijakov (7 iz ŠGV), študent ter profesor Vovk. Z nami so bili še kapucin brat Gregor ter zidarja Ivo in Danilo.

Se je v času tabora zgodil kakšen neprijeten dogodek?

Najbolj neprijetno, kar je bilo, je verjetno to, da sta se Anika in Ana polili z barvo za deske (les), ki jo je bilo težko odstraniti. Očistiti sta jo morali z neko smrdečo tekočino, zaradi katere nista ravno lepo dišali.

Hvala, Tadej, verjamem, da si nagovoril še koga za tabor naslednje leto!

Karmen Bogataj, 2. a

DRŽAVNO TEKMOVANJE V ATLETIKI

V četrtek, 8. oktobra 2015, se je v Celju odvijalo državno tekmovanje srednjih šol v atletiki.

Kot že kar nekaj preteklih let, smo lahko tudi letos ponosni na naše dijake, ki so se odlično odrezali na regijskem tekmovanju v Novi Gorici in se uvrstili na državno tekmovanje v Celju, kjer so tudi dosegli velik uspeh. S skupnimi močmi so dosegli 11. mesto v državi, kar je zelo velik dosežek.

Vsem tekmovalcem tako dijaki kot profesorji Škofijske gimnazije Vipava ponosno čestitamo za uspeh in jih podpiramo na nadaljnjih tekmovanjih.

Monika Gorjan, 3. a

MEDRAZREDNO NOGOMETNO PRVENSTVO

Tudi letos se je na ŠGV odvijal tradicionalni medrazredni nogometni turnir. Ekipe, ki so bile sestavljene iz igralcev in igralk vsakega razreda, so se z žrebom razvrstile po skupinah.

Za žreb je poskrbel Martin Praček, dijak 4. a. Pred začetkom tekmovanja se je bilo potrebno dogovoriti tudi glede sojenja tekem; organizacijo sodnikov sem prevzel Andraž Kavčič. Tekmovanje je potekalo brez težav, le s sodniki je bilo potrebno usklajevati mnenja, kajti mnogi še niso imeli izkušenj s sojenjem napetih tekem. Pri tem nam je pomagal tudi profesor športne vzgoje Daniel Sušnik. Kot glavni sodnik bi ga pohvalil za čvrsto in pošteno sojenje.

Prve tekme so se začele odvijati v oktobru, tekmovanje pa se je zaključilo 13. 1. 2016 z ubranitvijo naslova šolskih prvakov 4. a razreda. Vse tekme so bile zelo napete in videli smo veliko zadetkov, tudi prave mojstrovine. Tekmovanje nas je lepo povežalo tako v navijanju kot tudi v prijateljstvu.

Andraž Kavčič, 4. a

foto: Meta Krašna, 4. a

PRVOLETNIKI PRVIČ MED NAMI

Za dijake prvega letnika se je tudi letos šola začela nekaj dni prej kot za ostale; zadnje soboto v avgustu, 29. 8., je namreč potekal spoznavni dan, na katerem so spoznali šolo, razrednike in seveda nove sošolce.

Animatorji, ki jih je vodil šolski kaplan Primož, so za začetek pripravili nekaj uvodnih iger ter dijake na tak način razdelili po razredih. Ko je bil led prebit in prvo srečanje z razrednikom v učilnici opravljeno, so bili povabljeni na spoznavanje šole. Razredniki so jih vodili po šoli, na različnih mestih pa so jih čakali animatorji, ki so jim predstavili posamezen prostor ter dali nalogo, s pomočjo katere so spoznali njegovo funkcijo. Tako so v knjižnici iskali določene knjige, v garderobi ključe zaklenjenih omaric, v telovadnici imeli „športno vzgojo“, v „akvariju“ odtiskali svoje dlani in pisali spoznavni test.

Pri slednjem so se, v nasprotju s pričakovanji, kar dobro odrezali, saj smo jim postavili nekaj vprašanj, na katera bi najbrž napačno, ali vsaj nepopolno, odgovoril marsikateri škofijc.

Ko je bilo popraviljanje testov zaključeno, smo ugotovili, da:

- ◆ le redki poznajo naslov šole (v vednost: Goriška 29, 5271 Vipava),
- ◆ smo pridobili lastno nogometno igrišče (igrišče, ki ga uporabljamo, je v lasti nogometnega kluba),
- ◆ da redovalnico ljubkovalno imenujemo Iskre (zdaj vemo, da so Iskre šolski časopis),
- ◆ molimo pred vsakim testom (kar pogojno tudi drži).

Prvoletnikom želimo uspehov na vseh področjih!

Aleks Birska Jogan, 2. b

SPOZNAVNI TEST

1. Dopolni.

Moj razrednik je (ime in priimek) _____ in poučuje _____.
 Moj sorazrednik je (ime in priimek) _____ in poučuje _____.
 Ravnatelj ŠGV je (ime in priimek) _____.

2. Napiši naslov ŠGV (ime ustanove, ulica s hišno številko, poštna številka, pošta).

3. Obkroži pravilen odgovor.

Naša šola ima:

- a) notranji bazen;
- b) akvarij;
- c) sončne celice.

Naša šola nima:

- a) observatorija;
- b) fitnesa;
- c) nogometnega igrišča.

Ob kateri od naštetih priložnosti molimo?

- a) pred vsakim testom;
- b) pred in po malici;
- c) ob začetku in koncu pouka;
- d) pred in po vsaki uri;
- e) opoldan;
- f) med spraševanjem.

Kaj so Iskre?

- a) šolsko glasilo;
- b) ljubkovalno ime za redovalnico;
- c) vzdevek profesorja.

4. Poveži prostor z dejavnostjo, ki v njem poteka.

avditorij	pisanje testov
učilnica pri kapeli	prižiganje svečk
mansarda	odhod iz učilnice
kapela	šolski ples
mala jedilnica	tombola

DODAJ ZADAJ: Kako se počutiš ob prihodu na ŠGV?

Upamo, da se boš imel lepo! :)

SKUPAJ SMO ZAČELI S SVETO MAŠO V LOGU

„Lepo vas je videti,“ nas je 31. avgusta, ob začetku šolskega leta, pozdravil naš šolski kaplan, Primož Erjavec.

Pri maši smo si dijaki, profesorji, starši, sorodniki ... in nekdanji rektor, g. Slavko Rebec, zaželeli srečno, učeno, blagoslovljeno in zabavno novo šolsko leto, ki naj bo prepleteno z novimi prijateljstvi in sodelovanjem med dijaki, profesorji, starši ter ostalim osebjem naše gimnazije ter dijaškega doma.

Torej, ob začetku šolskega leta vam, profesorjem in staršem, želim strpnosti, čim manj prenapornih dni z nami, pridnimi dijaki, nam dijakom pa zdravo mero učenja, prostovoljstva, počitka, „plonkanja“ in še malo (beri: veliko) gimnazijske narave, oz. kar zabave! Srečno! :)

Monika Gorjan, 3. a

KRST FAZANOV

Prvi dnevi v novi šoli so zagotovo nekaj posebnega. Še posebej, če je ta nova šola Škofijska gimnazija Vipava. Da bi si fazani čim bolj zapomnili ta pomembni dan, ko so prvič vstopili skozi vrata ŠGV, smo jih že prvi dan zaznamovali s popisovanjem s F-ji vseh velikosti, kolikor so nam šolska pravila seveda dopuščala.

Pravi, uradni sprejem v našo gimnazijo oz. v dijaško skupnost pa se je odvil naslednji dan. Pripravo te dobrodošlice smo v svoje roke vzeli dijaki drugega letnika. Sedmo šolsko uro se je vsa šola zbrala zunaj pred vhomom. Prvoletnike smo označili z barvami, nato pa so se postavili v vrste.

Prva naloga je preverjala prednosti, ki jo prinašajo bodoči pevci in pevke pevskemu zboru. Iz razreda sta morala priti po dva predstavnika, ki sta se preizkusila v petju dueta. Poleg petja smo bili deležni tudi plesne točke ob izvedbi Macarene, ki so nam jo zaplesali dijaki 1. a in tako tudi zmagali.

Ker škofijci in škofijke veljamo za natančne in spretnne, je druga naloga preverjala spretnost in iznajdljivost novih dijakov. V roke so dobili balon, namazan s peno za britje, ki so ga morali z britvico „obriti“ čim bolj natančno, čim hitreje in ne da bi počil. Za najbolj spretnega se je izkazal dijak 1. a razreda in tako svojim sošolcem prinesel že drugo točko.

Tretja naloga je poudarjala pomen skupnosti in sodelovanja, kar je za normalno delovanje razreda zelo pomembno. Vsak razred je dobil svojo rjuho, ki so jo morali sošolci premikati z

ene strani dvorišča na drugo, ne da bi z nje stopila ena sama noga. Za najbolj usklajene so se izkazali dijaki 1. b.

V skupnem seštevku so zmagali dijaki a oddelka. Zadnje dejanje krsta je bila prisega. Prvoletnikom je tudi po preizkušnjah trma še ostajala in so si zato upali oporekati nekaterim dolžnostim iz prisega. A so se kaj kmalu ohladili ... s pomočjo zalivanja z vodo. Ko je bila prisega izrečena in zapečaten, je bil uradni del sprejema končan. Prvoletniki so bili sedaj mokri, a ponosni novi škofijci in škofijke.

Karmen Bogataj, 2. a

KAKO SEM DOŽIVELA KRST

Bila je sreda, 2. 9. 2015, ko se je po koncu 5. šolske ure oglasil radio. Med poslušanjem dijaka, ki nas je vljudno vabil na uradni krst „fazanov“, me je zgrabila panika. Šesto šolsko uro smo, ker smo želeli imeti suha oblačila, končali 5 minut pred zvoncem ter oddivjali v garderobo, da bi se tam preoblekli. Od mešanih občutkov, predvsem strahu, sem se tresla kot šiba na vodi.

Preobuti in preoblečeni smo stopili skozi vhodna vrata šole, nakar so nas z barvo markirali. Odkorakali smo do zida nasproti šole. Počutila sem se kot lutka v izložbi majhne trgovinice, ki gleda na ulico, polno neznanih obrazov. Pričeli so se preizkusi in moram nas pohvaliti, saj smo se dobro odrezali. Prišel je čas za izpoved priseg, ko se je zataknilo. Prvošolci se namreč nismo ravno strinjali z vsemi zastavljenimi pogoji, ampak če smo hoteli ostati še vsaj malo suhi, smo na vse morali pristati.

Po končanem krstu mi je šlo kar malo na smeh zaradi strahu, ki je bil pred obredom prisoten. Sedaj sem uradna pripadnica dijaške skupnosti, kar mi daje občutek sprejetosti. Komaj čakam, da bomo naslednje leto mi tisti, ki bomo pripravljali „krst fazanov“.

Vanessa Šuligoj, 1. a

VEČ JEZIKOV ZNAŠ, VEČ VELJAŠ

26. septembra praznujemo evropski dan jezikov, ki smo ga z jezikovnim kvizom obeležili tudi na ŠGV.

Pri nas se lahko dijaki učimo štiri različne tuje jezike – angleščino, italijanščino, nemščino in latinščino. Jezikovni kviz, ki je zajemal prav te jezike, ni spraševal po besedišču in poznavanju slovnice, temveč je bil predvsem kulturno naravnano. Kultura naroda je namreč ena bistvenih sestavin vsakega jezika.

Izmed vseh prijavljenih so profesorice tujih jezikov sestavile deset skupin, ki so reševale tekmovalne pole.

Na koncu nekdo vedno zmagaja, tolažilna nagrada pa je pripada tudi ostalim sodelujočim.

Aleks Birsa Jogan, 2. b

MIKLAVŽ V ODDAJI „MOJ KOLEGA ZMORE“

Očitno je bilo letos veliko pridnih ljudi in je imel sveti Miklavž 6. 12. veliko dela, saj je malce pohitel in našo šolo obiskal že tri dni prej, torej v četrtek, 3. 12. 2015. Na miklavževanju ni manjkalo smeha in dobre volje, profesorji, ki so si jih dijaki četrtega letnika privoščili z imitiranjem, pa so morali požreti tudi marsikakšno šalo na svoj račun.

Prireditev, tokrat poimenovana Moj kolega zmore, je na izviren način posnemala televizijski šov Moj dragi zmore.

Voditeljsko vlogo sta prevzela prof. Lojze Grahor in prof. Emilija Grahor, ki sta tekmovalcem postavljala različne izzive.

Naloga prof. Polone S. Bensa, prof. Nataše Sever, prof. Irene Breščak, prof. Staše Strehar in prof. Mihe Šušteršiča je bila presoditi, kako težko nalogo zmorejo opraviti njihovi kolegi, in staviti, da ji bodo kos.

Tako se je prof. Jernej Vidmar znašel pred risarskim izzivom, prof. Bojana P. Kompara je morala ugibati imena športnikov, prof. Irena K. Vodopivec je pokazala svoje poznavanje narečij, prof. Sebastijan Mozetič je poskušal prepoznati kraje v Vipavski dolini, prof. Daniel Sušnik pa je pokazal svoje kuharske sposobnosti.

V prireditvah so bili seveda vključeni tudi oglasi, v katerih so razredi prvega letnika oglaševali storitve ŠGV, drugega videospote znanih pesmi, tretjeletniki pa so nas povabili k spremljanju novih telenovel. Naši (pravi) profesorji pa so se nam verjetno hoteli prikupiti, saj so v svoji točki v živo zapeli Smolarjevo pesem Jaz ne grem v šolo.

Manjkala ni niti glasba, za katero je poskrbel *bend*, sestavljen iz četrtoletnikov.

V finalu sta se v tekmi po šoli pomerila prof. K. Vodopivec ter prof. Sušnik. Ker je prof. K. Vodopivec „goljufala“, je zmago slavil prof. Sušnik.

Vendar pa finalni dvoboj ni bil vrhunec večera. Najpomembnejši je bil namreč prihod svetega Miklavža, ki nas je pozdravil in pohvalil naše prizadevanje pri zbiranju sredstev za medicinsko odpravo v Afriko ter za nakup dvigala, ki bo družini z invalidnimi otroki omogočilo lažje prehajanje med nadstropji.

Četrtoletniki so prireditve izpilili do podrobnosti, zato je potekala gladko in se je vsebina lepo povezovala. Izvirnost, ki jo je prireditve izžarevala, in humorne ter nepričakovane situacije so v smeh spravile vse – celo profesorje, ki so bili imitirani.

Benjamin Žbogar, 2. c

MODELARSTVO Z ALJAŽEM IN AMBROŽEM

V petek, 11. 12. 2015, sta majhno, a zagreto publiko na Našem večeru navduševala bivša dijaka ŠGV, Aljaž Ferjančič in Ambrož Vrtovec.

Oba že zaključujeta svoji študijski poti, ki pa sta zelo različni. Aljaž končuje študij evropskega prava, Ambrož pa Fakulteto za strojništvo. Kljub očitnim razlikam pa ju že od gimnazijskih let povezuje modelarstvo, s katerim se še danes intenzivno ukvarjata in dosejata visoke rezultate. Razložila sta nam, kaj modelarstvo sploh je, pripovedovala o svojih začetkih v tej dejavnosti ... Posebej smo bili navdušeni nad modeli letal, s katerimi tekmujeta. Predstavila sta potek tekmovanj, pogoje in pravila. Pokarala pa sta današnjo mladino. Menita, da preveč časa posvetimo telefonu in elektronskim aparatom ter premalo ročnim spretnostim. Spodbujata nas, da bi izkoristili svoje talente in morda poskusili tudi s kakšnim tehničnim ustvarjanjem. Iskreno se jima zahvaljujemo za prijeten večer in jima želimo vse dobro tako na karierni kot tudi zasebni življenjski poti.

Monika Gorjan, 3. a

SARA ROVAN IN ALJAŠKA MALAMUTA

V četrtek, 14. 1. 2016, se nam je na Našem večeru pridružila nekdanja dijakinja Sara Rován in nam predstavila pasmo aljaški malamut. S seboj je pripeljala svojo „psičko“ Divo in „psička“ Billyja.

Najprej se nam je predstavila: kaj počne in kako je začela delati z razstavnimi psi, nato pa nam je predstavila pasmo.

Aljaški malamut je bil prvotno namenjen za lov na tjunlje in polarne medvede ter za vleko sani. Danes pa so to tudi priljubljeni družinski psi ali pa „modeli“ za razstave. Z Billyem je bila Sara že na več kot 100 razstavah v naslednjih državah: San Marino, Italija, Avstrija, Madžarska, Slovenija, Hrvaška, Srbija, Bosna in Hercegovina, Črna Gora in Irska; dosegla sta več kot 40 prvih mest. Zadnje obdobje prihaja v ospredje tudi mlajša Diva. Sara nam je razložila tudi nekaj strokovnih pojmov, kot so npr. *groomer*, *handler* ..., naštela discipline, v katerih se lahko

tekmuje, ter povedala, kako potekajo tekmovanja in razstave. Sodniki so pozorni predvsem na sorazmernost psa in njegovo ubogljivost.

Nazadnje nam je predstavila še društvo Tačke pomagačke, ki pomaga starejšim in dementnim s pomočjo pasje terapije, ki je po Sarinih izkušnjah zelo uspešna. Seveda pa mora biti pes za terapijo primeren, zato ga najprej pregledajo in testirajo.

Tea Kocman, 2. b

DOMSKO FAZANIRANJE

V domu pripravljajo „fazaniranje“ dijaki 3. letnika.

Najprej je skupina šestih dijakov morala zapeti vnaprej izbrano pesem s šumečo tableto v ustih. Naslednjo nalogo so opravljali vsi, in sicer so se razdelili v dve skupini ter z usti pobirali slive, potopljene v kis. Sledila je naloga v parih: nekaterim „fazanom“ so noge zvezali skupaj in morali so plesati na izbrano pesem, vendar so ob tretji zvrsti plesa ugotovili, da je to nemogoče, in so jim odvezali noge. Zadnja naloga je bila „flirtanje“. Izbrali so štiri fazane in štiri dijake višjih letnikov z naročilom, naj skušajo novi zapeljati starejše. Seveda je sledila kazen – če naloga ni bila pravilno izvedena, so „perje“ zmočili s kisom.

Slednjič so „prvoletni domci“ še zaprisegli: da bodo spuščali dijake višjih letnikov naprej v jedilnici, da ne bodo zasedli celega kavča ter da bodo nasploh spoštovali starejše kolege. Krst se je zaključil s tradicionalnim posipanjem bleščic na „gelaste“ lase, medtem ko so novopečeni prebivalci doma klečali. (Izpustili so vlečenje vrvi, ker je ta izginila neznanu kam.)

Tea Kocman, 2. b

O KRSTU IZ PRVE ROKE

Zbrali smo se približno ob 15.45 na igrišču, ob zidu. Vsi smo bili živčni, saj nismo vedeli, kaj nas bo doletelo. Dijakinji 3. letnika sta najprej poklicali novince višjih letnikov, ki so na novo prišli v dom, nato pa tudi novega kaplana Ivana Likarja. Potem smo bili na vrsti mi ...

Krst mi je bil všeč. Mislila sem, da bo veliko bolj krut, saj so nas nekateri dijaki zelo strašili.

Lea Katavič, 1. a

MOHOR PLENIČAR – PRVI GOST „VEČERA Z GOSTI“

Letos se bodo v dijaškem domu enkrat mesečno odvijali tako imenovani Večeri z gosti, na katerih bodo gostovale osebe, ki lahko del svojega znanja, ali zgolj doživeti, podelijo z nami. Led je prebil bivši dijak Mohor Pleničar, ki je predstavil škotske otoke Orkney, na katerih je med počitnicami preživel teden dni.

Marsikdo bi pomislil, da je Mohor odšel zgolj na potovanje oziroma malo drugačno preživljanje poletnih dni. Ampak ne: Škotska znanstvena fundacija ga je povabila na svoje

srečanje, na katerem je imel tudi čisto svoje predavanje. Poleg tega je seveda občudoval lepote dežele, kar je prek fotografij in videoposnetkov delil z nami.

„Na mrzlih Orkeyskih otokih živijo topli ljudje,“ pripoveduje Mohor. Skupaj z njim smo spoznali njihovo kulturo, nekaj zgodovine in, kar je najbolj zanimivo, slišali Škote, ki s tipičnim škotskim naglasom napravijo angleščino dokaj nerazumljivo.

Kot se za dijaški dom spodobi, smo omenili tudi šolski sistem in opazili veliko razliko. Škoti učencem podajo znanje, na podlagi katerega dijaki oziroma študentje najdejo sami sebe, in se odločijo, katero področje bodo razvijali.

Tako oddaljeno in mnogim nepoznano deželo po imenu Orkney smo začutili v vsej njeni lepoti.

Aleks Birsa Jogan, 2. b

SPOMIN NA LEPE DNI

Na nedeljo, 22. 11. 2015, smo praznovali praznik Kristusa Kralja, ki je tudi praznik dijaškega doma. Skozi teden smo se pripravljali z različnimi delavnicami, glavni dogodek pa je bila, seveda, skupna sveta maša, po kateri smo se tudi malce pogostili. Dijaki, bivši dijaki, zaposleni, starši, drugi sorodniki; vsi smo se zbrali in skupaj praznovali.

„Kristus Kralj je zame zelo pomemben praznik, ker združuje celotno domsko skupnost kot tudi vse starše in vzgojitelje. Je res izjemen dan v letu, ko se skupaj dobimo in si povemo o dogodkih. Privlači tudi bivše dijake, ki se še vedno vračajo in obujajo spomine.“

David Ogorevc, dijak

„Praznik Kristusa Kralja mi pomeni praznik doma. Spomni me na vse lepe srednješolske dni, ki smo jih preživeli v domu in izven njega.“

Erik Babič, bivši dijak

„Meni praznik Kristusa Kralja pomeni zelo veliko, saj sem bil tudi sam v dijaškem domu in takrat je bil to najlepši dan v letu. Ko smo mi bili tukaj dijaki, so ravno tako prišli starši; zanje smo pripravili vse do pikice natančno in smo se zmeraj *fajn* imeli.“

Primož Erjavec, šolski kaplan in bivši dijak

„Srečujemo se s časi, ko so zunanji pritiski hudi, ko je napadena družina in se moramo boriti za vrednote, ki so nam bile včasih popolnoma samoumevne, vsakdanje. Verjamem, da je Jezus tisti, ki bo na koncu zmagal. Karkoli je pred nami, karkoli nas čaka, če verujemo v to, da je Jezus Kristus naš Kralj in smo Vanj zazrti, potem lahko res gremo naprej z vero in gledamo v Njegovo zmago.“

Maja Jerkič, mati

„Zdi se nama pomembno, da je tak praznik ravno v dijaškem domu, ker je v obdobju odraščanja, srednje šole pomembno, da dijaki vidijo nek zgled. In Kristus Kralj je vodja, po katerem se lahko zgledujejo. Tako kot smo sedaj, po maši, deležni te kraljevske gostije, je prav vedeti, da bomo vsi lahko nekoč deležni nebeške gostije in da je nebeško kraljestvo realno. Živimo pa ga lahko že tukaj – ne le dejansko, v podobi hrane, ampak skozi vse, kar nas On uči po svoji besedi.“

Nika in Neža Sedej, sestri

„Kristus Kralj je mogočen, mi pa smo na drugi strani nebogljani. In prav zato, se mi zdi, je potreben tak praznik; takrat, ko so ga razglasili, je celotna družba potrebovala nekoga, na katerega bi se ljudje lahko vedno obrnili in mu zaupali. Ker če pogledamo v psihološkem smislu, potrebujemo nekoga, od katerega lahko dobimo pomoč v svoji omejenosti, in nekoga, ki nas potolaži.“

V dijaškem domu pa je to dan, ko nas Kristus Kralj na neki način združi – dijake, starše in zaposlene –, da se srečamo in poveselimo. Že prej se v delavnicah v domu pripravljamo, vedno imamo neko rdečo nit dogajanja, katerega višek je nedelja Kristusa Kralja.“

Ivica Čermelj, pomočnica ravnateljca za dijaški dom

Klara Vrabc, 3. b

WOJTYŁA IZZIVA

Ko smo nekega popoldneva prišli v dom, smo v skupnih prostorih na tleh opazili liste, žeblice, na mizi palice ... in ob vsem tem še redovnico. Nekaj časa je prostor sameval, po prijaznem povabilu sestre pa so ga kaj hitro napolnili dijaki.

Uršulinka Urša Doblehar in Nives Felić sta prišli dijakom predstaviti projekt *Wojtyła izziva*, duhovni tabor za dekleta, ki bo potekal februarja in julija v škofjeloškem uršulinskem samostanu.

Čeprav je tabor namenjen dekletom in zaenkrat fantovskega še ne načrtujejo, so se lahko v izzivih preizkusili tudi ti. Izzivi so osebni ali skupinski. Minolovec, izziv z žeblici in plezanje po palicah, ki jih držijo prijatelji, so le nekateri izmed njih. Kakšen je njihov namen in kako je do ideje prišlo, je sestra Urša pojasnila v kratkem pogovoru.

SESTRA URŠA DOBLEHAR JE PAVEDALA ...

Ideja za projekt *Wojtyła izziva* je nastala, ko smo iskali načine, kako bi mladim približali vero, da bi ti globlje stopili v duhovni svet. Sestra Marjeta Pija je našla vzor pri papežu Janezu Pavlu II. – *Wojtyli*. Ko še ni bil papež, je šel z mladimi velikokrat v naravo. Tam so počeli različne zanimive stvari, hkrati je bil to prostor debate, pogovora, poglobljanja v razne teme, take življenjske ... In rekli smo si, da je nekaj zelo pristnega biti v naravi, ne med štirimi stenami, in tam najti izzive, aktivnosti, ki bodo mladim pomagale rasti v veri, srečati se s sabo in z Bogom.

Naš namen je, da bi si vsak postavil izziv, česa se želi ob neki dejavnosti naučiti, v čem je zanj motivacija, da gre iz cone udobja. Ko si jo pri različnih dejavnostih zastavi, vidi, da se lahko nauči marsičesa. To aktivnost, dejavnost mora postaviti v življenje in gledati iz perspektive, v čem vse mu lahko na njegovi poti pomaga. Imamo na primer „človeško lestev“, po kateri moraš priti z enega konca na drugi; prijatelji ti držijo palice, ti se moraš potruditi. To je zame podoba prijateljstva, predvsem prijateljstva z Bogom: tiste stopnje, koraki, napor, ki ga vložim na poti k Bogu, in izkušnja, kako Bog prihaja do mene. Pomislim, kaj mi lahko pomaga na tej poti. Rečem: molitev, zakramenti, pogovor, branje Svetega pisma, pripomočki, ki me približajo Bogu. Vsega tega se lahko naučiš iz ene dejavnosti. Zelo konkretno, zelo ustvarjalo, življenjsko.

Aleks Birsa Jogan, 2. b

JASLICE V DIJAŠKEM DOMU

Kot običajno je tudi letos v domu nastalo dvoje jaslic: ene na recepciji in ene v kapeli. Slednje so letos še prav posebej zanimive, saj so *obvisele* v zraku.

V kapeli so za izdelavo poskrbeli dijaki tretjega, na recepciji pa četrtega letnika.

VIŠEČE JASLICE V KAPELI

Adventni čas je čas pričakovanja, in čeprav imamo veliko obveznosti in se včasih težko umirimo, je prav, da se zaustavimo ter si dovolimo doživeti božični čudež.

Bog se nam je želel približati in se je zato rodil kot eden izmed nas. Tako smo tudi mi postavili jaslice nekoliko višje kot sicer. S tem smo želeli pokazati, da se je Veličastni iz Nebes spustil med nas. Jaslice so večinoma narejene iz naravnih materialov, s čimer smo pokazali, da lahko z malo truda in ustvarjalnosti navadne (včasih odvečne) materiale spremenimo v nekaj tako svetega, kot so jaslice. Tokrat ni podob modrih, ki so Jezusu prinesli darove, ker je prav vsak izmed nas lahko kralj, ki išče Boga, ga najde in se mu pokloni.

Ko je On med nami, se imamo lahko zelo lepo, a le če pustimo vsakodnevne težave in se posvetimo Njemu, pa čeprav mogoče ne prav Njemu osebno. To dokazujejo tudi naše jaslice. Pri ustvarjanju smo se zabavali, prepevali in se tudi bolj povezali – dotaknili smo se moči božiča, ki se dogaja čisto blizu, le pozorno moramo gledati: gledati s srcem.

Klara Vrabec, 3. b

PEŠČENE JASLICE NA RECEPCIJI

V teh jaslicah smo ljudje predstavljeni kot v puščavi izgubljene ovce. Te ne najdejo prave poti do odrešitve. Zato nam Jezus s pomočjo svojih pastirjev oznani pravo pot k pristnejšim odnosom z bližnjimi in Bogom.

Martin Skok, 4. c

foto: Ivan Likar in Klara Vrabec

STIČNA MLADIH

„Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali,“ (Mt 5,8) se je glasil blagor, ki je bil opora celotnemu bistvu letošnje Stične 19. 9. 2015 oziroma dogajanja na že 34. festivalu mladih slovenskih kristjanov. Srce je postalo najpopularnejši simbol dogodka, saj so bili manjši in večji srčki narisani prav povsod: na rdečih majicah, zapestnicah in nasmejanih obrazih. Na nasmejanih obrazih ljudi, ki so opravili izziv, zapisan na listku, ki so ga dobili ob prihodu.

Skupina animatorjev na programu za dijake je navdušila s svojo sposobnostjo oddajanja pozitivne energije, direktno z odra na nas pod odrom. Skupaj smo oblikovali srce in s tem simbolično sporočili, da se bomo trudili hoditi po svetu s pogumnimi in iskrenimi srci. Navdušila je tudi tržnica, na kateri so se predstavile različne ustanove, gibanja ... Mislim, da bi bila dobro sprejeta tudi stojnica, ki bi jo postavila ŠGV. Mogoče naslednje leto? Po programu so sledile delavnice.

Katero delavnico boš izbral, je tvoja odločitev, ki pa zaradi velike ponudbe ni lahka. Nosilci delavnic so bili od Slovenske vojske, Društva Slovenskih managerjev do Ognjišča, jezuitov ter seveda SKAM-a. Nekatere delavnice so ponudile pričevanja; tako je Michel Remery spregovoril o projektu „Tvitanje z Bogom“, slišali pa smo tudi pretresljivo pričevanje matere o njeni izkušnji s splavom. Navdušenci nad glasbo so si lahko ogledali muzikal o sv. Janezu Bosku. Po času za kosilo

iz nahrbtnika je sledila sv. maša. Zaradi množice ljudi, ki so se je udeležili, zaradi petja vseh na, pod in okoli odra, zaradi Stična banda ter zbora in zaradi sonca, ki se je veselilo z nami in nas svojimi vročimi žarki pripravilo do tega, da smo dežnike uporabili za senčnike ..., zaradi vsega tega se je sv. maša spremenila v pravo slovesnost. Po maši je sledil koncert *Stična banda*, ki je navdušil s svojimi izvedbami znanih skladb.

Težko je opisati pozitivno energijo, ki je bila v teh trenutkih skoncentrirana

na območje pod odrom (in na njem). Vsemu programu navkljub sem prepričana, da je prav ta, zadnji del Stične mladih, koncert, tisti, ki ostane vsem obiskovalcem Stične še dolgo v spominu. Ter seveda ponovna srečanja, topli objemi in dolgi pogovori s prijatelji, ki jih že dolgo nisi videl. Naslednje leto spet!

Karmen Bogataj, 2. a

S POGUMNIM IN ISKRENIM SRCEM V ŽIVLJENJE

Za posebno vzdušje je poskrbelo približno 6000 obiskovalcev, pa tudi kopica prostovoljcev, ki smo pripravljali festival. Da je vse skupaj teklo brez nevšečnosti in je med udeleženci vladalo sproščeno ter mladostno vzdušje, je letošnje leto skrbelo več kot 200 prostovoljcev, ki so del različnih ekip: animatorji, tehnična ekipa, marketing, ekipa za sceno, Stična band, ulična ekipa in še mnogo drugih.

Sama sem bila letos del ekipe, ki skrbi za tehniko. Od četrтка zjutraj do poznih večernih ur v petek smo imeli čas za pripravo rekvizitov za animatorje, postavili smo šotore, table in plakate, pripravili zastave, zaščitne ograje, prostore za delavnice. Ko se je v soboto večina prijetno utrujenih obiskovalcev že vračala proti domu, smo mi začeli s pospravljanjem. Treba je bilo pospraviti prostore v samostanu, podreti oder, prebrati vse smeti in poskrbeti, da je bil okoliš samostana videti tako, kot da se čez dan ni dogajalo nič.

Za mano je tako nekaj zelo napornih, a nepozabnih dni. Lepo je, ko vidiš, da lahko vsak posameznik prispeva majhen košček v tako ogromen mozaik, ki razveseli mnoge. Vsi ustvarjalci Stične si želimo, da bi mladi, kakor pravi letošnje geslo, znali stopati v današnjo družbo s pogumnim in iskrenim srcem. Da bi znali kritično presojeti, sprejemati drugačnost in živeti svojo edinstvenost.

Neža Rudolf, 4. a

KRIŽ SVETOVNEGA DNEVA MLADIH

Stična mladih 2015 je z glasbo, delavnicami, molitvijo in ostalimi aktivnostmi ponovno poskrbela za zvrhano mero zabave, podajanje novega znanja in idej ter krepitev vezi z našim Bogom. Na obraze večtisočglave množice mladih je narisala nešteto srečnih nasmehov, še za kanček bolj vznemirjeni od ostalih pa smo bili mladi iz Vipavske dekanije, ki smo kot prvi v Sloveniji na koncu svete maše za nekaj dni prejeli križ svetovnega dneva mladih.

Ker verjamem, da se kljub izredno dobri ozaveščenosti škofijcev vseeno najde kakšen, ki ne ve veliko o tem odmevnem dogodku, naj na kratko predstavim Svetovni dan mladih. V resnici gre za več dni trajajoče srečanje mladih iz vsega sveta, na katerem ti izražajo svoje veselje do katoliške vere. Poteka vsaki dve leti ali vsaka tri leta v različnih svetovnih metropolah. Npr. leta 2011 je bil v Madridu, dve leti pozneje v Rio de Janeiru, letos pa se bodo (bomo) mladi združili v Krakowu. Med vrhunce srečanja spadajo kateheze, festivali in koncerti, predvsem pa zaključek dogodka s slovesno mašo, ki jo daruje nihče drug kot papež! Ta dogodek si je zamislil papež Janez Pavel II. in je prvič potekal v Vatikanu leta 1984. Svetovni dan mladih ima tudi svojo himno in svoje geslo, ki se letos glasi: „Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.“ (Mt 5,7)

Največji simbol Svetovnega dneva mladih je križ, ki ga je Janez Pavel II. 22. aprila 1984 predal mladim iz Nemčije z nalogo, naj ga ponesejo v svet kot simbol Kristusove ljubezni in duhovne priprave na ta „mega-dogodek“. Od takrat naprej

njegova replika pred začetkom SDM-ja roma po svetu, nič drugače pa ni niti v naši državi. Kot že večkrat omenjeno, je križ svojo pot v pričakovanju največjega mladinskega dogodka rimskokatoliške Cerkve začel v Stični, 19. septembra prejšnjega leta, in bo 11. maja letos končal svoje popotovanje po Sloveniji ter mlade še zadnjič povabil na praznovanje v Krakowu konec julija.

Ob koncu svete maše na Stični mladih je bil križ blagoslovljen in predan mladim iz Vipavske dekanije. Ob predaji je Stična band zapel slovensko različico uradne himne SDM in križ smo kar na svojih rokah odnesli do avtobusa, ki nas je čakal petnajst minut hoje stran. To niti ne bi bil pomemben podatek, če bi nosili le križ, vendar smo morali s sabo vzeti

tudi njegovo stojalo, ki je, čeprav je veliko manjše od križa, precej težje od njega. Veliko težje. Medtem ko so križ nosili trije, se nas je s stojalom mučilo kar šest. A tolažili smo se tem: če je Jezus trpel in umrl na križu, da bi nas odrešil, lahko tudi mi potrpiamo teh nekaj minut ... In res, ko smo se zavedeli, da to, kar sloni na naših ramenih, ni le kos lesa, temveč veliko več, nas je prevzel občutek ponosa in notranje izpolnitve.

Križ se je najprej ustavil v Vipavskem Križu, obiskal tudi vipavsko cerkev, nato pa se je na poti ustavil na naši gimnaziji in ta dogodek smo primerno obeležili. Ob njem smo se vsak dan (od ponedeljka, 28. 9., do srede, 30. 9.) udeležili kratke slavnostne molitve: peli smo in zmolili molitev SDM. Pridni dijaki s kaplanom so prostor okrog križa lepo okrasili, tako da nas je

zato želim vsakemu, ki se bo srečal z njim, da se zaveda, kaj stoji pred njim, se občutku prepusti in se obenem tudi priporoči Bogu. Hkrati pa verjamem, da bo On vse nas tudi prek križa vodil skozi pasti življenja in nas pripeljal do veselja in uspeha (najprej pa do Krakowa, kjer se vsekakor vidimo!).

križ v pozitivnem vzdušju blagoslavljal te tri dni.

Ker je bil razredni križ, ki običajno visi na steni v učilnici 3. a, v tistem času poškodovan in 'odsoten', smo si tudi dijaki tega razreda za nekaj ur 'sposodili' križ SDM in se ob njem (čeprav je prevelik, da bi lahko v učilnici stal pokonci) navdali s pozitivno energijo, ki jo oddaja njegov pomen.

Križ sedaj že roma naprej po Sloveniji,

Aljaž Bratina, 3. a

IZGUBLJENI PREDMETI

Neka gospa je izgubila kovance. Kje, kako, zakaj? To smo se spraševali v letošnjem adventu; iskali smo izgubljene predmete, torej stvari, na katere v hitrem tempu življenja pogosto pozabimo. In kaj smo našli?

Vsak izmed adventnih tednov je postregel s svojo zgodbo: v prvem tednu smo imeli darilo, ki smo ga kot Miklavžev dar deloma podarili družini iz Podkrajja za nakup dvigala, deloma pa študentkam medicine olajšali dobrododelno odpravo v Afriko.

V drugem tednu smo darilo izgubili. Na tabli za izgubljene predmete se je nabralo veliko lističev z imeni stvari, ki jih dijaki pogrešamo. Ni šlo za materialne stvari, temveč za dobrine, kot so ljubezen, veselje, prosti čas, prijatelji ...

Nismo še obupali, komaj se je začelo. V tretjem tednu smo izgubljene predmete iskali in se tako približevali božični skrivnosti. K iskanju smo bili povabljeni s prehodom skozi simbolična vrata usmiljenja in možnostjo za spoved.

V četrtem, zadnjem tednu pred božičem se je v zraku že čutilo veselje. Našli smo izgubljene predmete, Odrešenik je blizu. V ta namen smo na zadnji šolski dan postavili jaslice: ene skupne in še vsak razred svoje.

KOT PRAVA SVETA VRATA

Na praznik Brezmadežne se je začelo sveto leto Božjega usmiljenja in po celem svetu so se odprla sveta vrata. Kdor stopi skozi vrata, lahko občuti moč usmiljenega Boga in njegovo ljubezen.

Niti ŠGV ni ostala brez takih vrat, četudi so le simbolična. Šolski kaplan si je umislil imitacijo pravih svetih vrat, ki nas vabijo, da stopimo skozi vrata in tudi mi začutimo kanček usmiljenja. Opremljena so s plakati, ki predstavljajo sveto leto, in z logotipom, na katerem je zapis: „Usmiljeni kakor Oče.“ Tako se lahko tudi mi kar v šoli spominjamo na milosti in spodbude svetega leta.

LUČ MIRU IZ BETLEHEMA PRISPELA V VIPAVSKO VOJAŠNICO

V torek, 15. 12. 2015, sva Manca Štekar, tabornica Rodu mladi bori Ajdovščina, in skavtinja Zala Dimc ponesli Luč miru iz Betlehema v vipavsko vojašnico. Tam so nas najprej lepo sprejeli, nato pa sva Lučko miru med adventnico, ki so jo pripravili člani vojaškega vikariata, predali načelniku. Ob izročitvi sva prebrali tudi letošnjo poslanico in vsem zaželeli lepe praznike.

Letošnja poslanica pa se je glasila takole:

„Imam majhen problem. Tvoj dar še vedno gori, a se bojim, da brez prave strasti.“

„Pomisli, ni vse odvisno samo od tvoje moči. Pomembno je, da je tvoje dejanje dejanje ljubezni. To šteje, to greje.“

Manca Štekar, 3. a

PREDSTAVITEV ŠOLSkih JASLIC

*Sveta Družina, lepa, edina, Jezus, Marija, Jožef;
k vam se oziram, pogled upiram, Jezus, Marija, Jožef.*

Prizor Svete družine nas skozi stoletja spremlja in nas opominja, da je Bog po svoji milosti prišel na svet in nam izkazal največjo ljubezen, kakor jo ima Oče do svojih otrok.

Letošnje šolske jaslice nas spominjajo na neskončno Božjo ljubezen in na usmiljenje. Prizor betlehemske družine nas že sam po sebi nagovori, saj smo jo postavili v votlino trikotne oblike, ki simbolizira Božje oko. Betlehemska družina je punčica Božjega očesa. Ta prizor nakazuje, da nas osebno in vsako družino vedno spremlja ljubeči Božji pogled.

„Slava Bogu na višavah!“ so angeli prepevali ob prihodu našega Zveličarja. Pastirjem, ki so bili tamkaj, so oznanjali Božje učlovečenje. Triintrideset angelov, ki smo jih izdelali po razredih, se vzpenja od jaslic pa vse do nebesnega svoda, kjer nas čaka Božja roka s križem. Postavitev ponazarja veliko milost, ki smo jo prejeli na božič in je čez triintrideset let, zaradi našega odrešenja, dosegla vrh z žrtvijo na križu.

Svetim trem kraljem je pot do Jezusa kazala zvezda repatica, ki je upodobljena s sedmimi rokami, znakom sedmih del tako duhovnega kakor tudi telesnega usmiljenja, da bi tudi sami tolažili žalostne, obiskovali bolne, za žive in mrtve prosili Boga in tako stopili na pot k Njemu.

Jure Ferletič, 2. a

Aleks Birska Jogan, 2. b

SVETA MAŠA NA VERNIH DUŠ DAN

Med jesenskimi počitnicami smo si vsaj malo oddahnili od šole, pa tudi obiskali grobove naših bližnjih.

Drugega novembra, na dan spomina vseh vernih rajnih, se kristjani zbiramo k svetim mašam in molimo za vse rajne, ki še niso v polnosti zaživel večne sreče pri Bogu v nebesih. Na naši šoli smo ta dan pri maši, ki jo je daroval šolski kaplan Primož Erjavec, molili za vse pokojne. Še posebno pa smo se spomnili pokojnih iz naših družin in nekdanjih zaposlenih na šoli.

Benjamin Žbogar, 2. c

BOMO VIDELI, V KATERO SMER BO ZAPIHAL VETER ... ALI BURJA!

V tokratni izdaji Isker se bomo tako kot v lanski obsežno dotaknili delovanja pevskih zborov na naši šoli, v ospredju bo namreč delo mešanega pevskega zbora in njegova zborovodkinja, Meta Praček. Nemalo nas je bilo presenečenih, ko smo na začetku šolskega leta izvedeli, da bo kot zborovodjo profesorja Igorja Hodaka zamenjal nekdo drug. Smo pa bili zelo zadovoljni, ko smo izvedeli, kdo ta oseba bo, saj Meto nekateri poznamo že od prej (je namreč Vipavka in nekdanja škofijka).

Meta je vesela, delavna in predana oseba, ki profesionalnost združuje z užitek. Z glasbeno umetnostjo je v stiku prav vsak dan in to s svojim znanjem tudi mnogokrat pokaže. Že v času šolanja na ŠGV je dirigirala orkestru na dobredelnih koncertih Pa se sliš', Burja dobrote ... Več o njej, njenem šolanju, njeni ljubezni do glasbe, prihodnjih mesecih (ki vključujejo izobraževanje v ZDA) pa smo izvedeli v pogovoru.

Ali nam lahko na kratko opišeš svojo glasbeno preteklost in sedanost?

Moja glasbena pot se je začela pravzaprav že kar zgodaj. Pri štirih letih so me starši vpisali na glasbeno šolo v Postojno in tam sem se začela učiti violino pri učiteljici in izredno dobri pedagoginji Marinki Kukec Jurič. Pri njej se je že pred mano učila prav tako violine moja starejša sestra Polona, ki me je navdušila, da sem se tega instrumenta začela učiti še sama. Najprej sem dve leti hodila v pripravnico, nato zaključila 6

razredov nižje glasbene šole in nato še 4 razrede višje stopnje na nižji glasbeni šoli. Vsega skupaj torej 12 let. Potem pa je nekako zmanjkalo razredov. Če bi lahko, bi vsekakor nadaljevala v 11. in 12. razred itn. :D

Vzporedno z violino sem se učila še igranja tamburice, in sicer prek krožka v osnovni šoli. Tu je prevladovala orkestrska oz. skupinska igra, medtem ko sem z violino nastopala solo, kasneje pa tudi v godalnem in simfoničnem orkestru.

V srednji šoli me je že začelo zanimati orkestrsko dirigiranje in KD Vipavski tamburaši mi je zaupalo vodstvo otroške skupine; sedaj vodim že drugo generacijo podmladka. Takrat sem tudi začela hoditi na razne tečaje in seminarje ter razmišljati o Akademiji za glasbo. Želela sem študirati orkestrsko dirigiranje, a ker so bili sprejemni izpiti na tej smeri izredno zahtevni, sploh glede znanja klavirja – jaz pa kot violinistka le-tega nisem imela, sem se raje odločila za študij glasbene pedagogike. In ni mi žal. Izredno uživam v svojem študiju in tudi tukaj imamo kar veliko poudarka na dirigiranju.

Trenutno pojem pri MePZ Anton Foerster v Ljubljani in v dekliški vokalni skupini Segno v Vipavi. Pretekla štiri leta pa sem imela tudi obvezni predmet na „faksu“ *dekliški in komorni zbor*. Za izbirna predmeta pa sem si izbrala *Koralni zbor* (petje gregorijanskega koral) in *Baročni zbor* (prepevanje baročne glasbe).

Foto: Peter Bajnoci

Mi te poznamo predvsem iz vidika zborovodkinje. Te zanima udejstvovanje tudi v kakšni drugi glasbeni smeri oz. že to počneš?

Včasih me je mnogo bolj pritegnila orkestralna, simfonična glasba, saj sem z njo tudi nekako rasla. Nikoli se nisem poglobljala v zborovsko petje, ker me niti ni zanimalo. V času gimnazije tudi nisem pela v nobenem zboru, potem pa je fakulteta to zahtevala od mene. Zaradi slabe vokalne tehnike sem se začela učiti tudi solo petja, vendar zgolj iz poklicnega razloga. Zborovska glasba pa mi postaja vedno bolj všeč. Sicer pa trenutno vodim MePZ Škofijske gimnazije Vipava :), dva tamburaška sestava, preizkusila sem se že v poučevanju violine, sem pa tja nadomeščam kakšno bolniško in poučujem nauk o glasbi, občasno pomagam pri korepeticijah zgoraj omenjenima zboroma in verjetno bi se še kaj našlo ...

Kakšna pričakovanja in načrte si imela z našim zborom? Si zadovoljna z delom zbora in njegovimi člani?

Z zborom ŠGV nisem imela nekkih načrtov, saj sem za delo z vami izvedela relativno pozno, vedela pa sem tudi že, da vas bo po novem letu prevzel nekdo drug. Drugi razlog, da nisem imela posebnih načrtov, je ta, da je to moje prvo delo z zborom. Nikoli prej še nisem imela „svojega“ zbora, le orkestre, in zato niti nisem točno vedela, kaj naj pričakujem, tako da je tole zame en poseben izziv in se v bistvu z vami učim.

Če sem zadovoljna z delom zbora in njegovimi člani? Hmm ... Mislim, da je to retorično vprašanje. Mislim, da se vidi. Vsaj upam, no ... :)

Sicer pa pravijo, da prvega oziroma prvih nikoli ne pozabiš. Vi ste moja t. i. prva generacija in brez dvoma imate pri meni posebno mesto. :)

Slišali smo, da se ti obeta študijska izmenjava v ZDA? Nam lahko predstaviš ozadje tega?

Res je. V kratkem odhajam na izmenjavo na Indiana University of Pennsylvania. Moj študij v Ljubljani se bliža

koncu in preden zares zaključim, sem se odločila, da svoje znanje razširim tudi v tujini. Iz te univerze so v času mojega študija k nam prišli na profesorsko izmenjavo trije profesorji. Zadnji je bil prof. Dr. Ryan Beeken, ki na tej univerzi poučuje zborovsko dirigiranje. Všeč mi je bil njegov stil vadenja novih skladb in piljenja že naučenih skladb, ki je precej drugačen od našega večurnega konstantnega sedenja na pevskih vajah. Tam smo bili ves čas aktivni, večinoma smo stali in čas je hitro minil. Ker je bil pri nas le en teden, nam gotovo ni uspel predstaviti vseh „trikov“, zato sem začela razmišljati, da bi rade volje odšla po dodatno znanje prav k njemu. Z njim sem vzpostavila stik, se malo pozanimala pri nas in pri njih, kakšne so možnosti za študij, in začele so se

priprave. Na začetku sem imela v načrtu, da bi odšla za celo študijsko leto, a je imel prosto mesto le v spomladanskem semestru, zato sem načrt omejila.

Kaj pričakuješ od izmenjave?

Pričakujem, da bom izpopolnila svoje znanje na glasbeno-pedagoškem področju. Poleg dirigiranja bom namreč obiskovala tudi druge predmete, npr. *Graduate Music Ensemble, Music Education for Special Learners, Choral Music Education in the United States (Schools, churches, organizations)* ...

Seveda pa pričakujem tudi utrjevanje socialnih odnosov, spoznavanje novih ljudi, kultur – kar precej študentov prihaja tja iz Savdske Arabije, Kitajske, Indije ... Pa tudi učenje večšine, kako se znajti v novem okolju med neznanimi ljudmi, poskrbeti zase ...

Kje se vidiš čez deset, morda dvajset let?

Uf, težko rečem. Že če me vprašaš, kje bom čez eno leto, težko odgovorim. Odvisno, kako se bodo stvari odvijale, kje in kakšne poti se bodo odpirale. Vsekakor je sedaj moj prvi cilj izpeljati izmenjavo in nato magistrirati. Potem pa bomo videli, v katero smer bo zapihal veter ... ali burja. :)

Se ti zdi, da je Slovenija perspektivna država na tem področju? Si mogoče želiš nadaljevati pot v tujini?

Mislim, da je odvisno od tega, koliko je človek ambiciozen. Slovenija je vzgojila že veliko izredno dobrih, profesionalnih glasbenikov. Če želiš postati prepoznaven, poskusiti kaj novega, drugačnega, je treba tudi prek slovenskih meja. To je tudi eden od razlogov, zakaj odhajam na izmenjavo in hkrati želim te novosti prinesiti v Slovenijo.

Tujina me mika, vendar je tudi doma lepo. Bomo videli, kaj bo prinesel čas. :)

Nam lahko zaupaš kakšno zanimivo glasbeno anekdoto?

Zgodilo se je nekega dne v GŠ v Postojni, ko sem čakala na uro violine. Bilo je splošno znano, da učiteljica Marinka pogosto svoje učence ljubkovalno in le dobronamerno

nagovarja s „piščančki“. Ni bilo ure, da nas ne bi ogovorila v stilu: „O, moja piščeta, kako ste danes?“ Ali pa: „Ma pišče! To si pa dobro zvadilo!“ ... In podobno. V tistem času pa je šlo to meni izredno na živce, zato sem ji naslednjič, ko me je tako ogovorila, rekla: „Če smo mi vaša piščeta, potem ste vi naša kura!“ :D

Ni mi potrebno razlagati, kako se je počutila moja mama, ki je bila takrat poleg mene. Učiteljica pa se je le na ves glas začela smejati in to zgodbo rada vedno znova pripoveduje meni in drugim.

Nikakor ne moremo mimo dejstva, da si bila včasih (ne tako dolgo nazaj) škofijka! Kako se spominjaš teh let?

Najraje se spominjam tistih dni, ko smo imeli vaje z orkestrom za dobredelni koncert Pa se sliš'. Bila sem v tretjem letniku in delo sem vzela resno. Kljub temu da so bili nekateri dijaki starejši od mene in bi si lahko marsikdo mislil, da me zato, ker sem bila mlajša, ne bodo upoštevali, je bilo ravno nasprotno. Vaje so potekale čisto normalno, vse je bilo v najlepšem redu, sploh takrat, ko smo vadili med poukom. Takrat je bila udeležba največja. :)

Drugače pa: ... malice so bile okusne ... naravoslovni predmeti so bili moja šibka točka ... :D Bolj sta me recimo pritegnili zgodovina in sociologija, ki sem ju imela tudi na maturi.

Uradna definicija glasbe v SSKJ-ju je: *glasba je umetnost, katere izrazno sredstvo je zvok. Kako pa bi jo ti opisala?*

SSKJ ima prav. Vendar glasba ni samo to. Jaz osebno se držim Beethovnovnega reka, da je glasba višje razodetje kot vsa modrost in filozofija.

Nazadnje še zelo pomembno vprašanje: Ali poješ pod tušem? :D

Včasih pa res. ;)

Meta, hvala za tvoj čas! Želimo ti veliko uspeha na nadaljnji poti! Pa ne pozabi poslati kartice iz ZDA! :D

Malenkost in hvala! Kartico pa brez dvoma pošljem! ;)

Dokler se Meta ne vrne, je vodstvo zbora prevzel gospod Marko Drnovšek, s katerim smo se že dodobra spoznali, tako da nam v pričakovanje Metinega prihoda gotovo ne bo hudo. Za konec pa povejmo še nekaj o dejavnosti zbora v preteklih mesecih.

INTENZIVNI PEVSKI VIKEND

Nekaj novega za nas je bil tudi intenzivni vikend pevskih vaj, ki je trajal od 11. do 13. decembra. V petek, kmalu po koncu pouka, smo se zbrali v dijaškem domu in začeli s triurno vajo, med katero smo trenirali svoje glasove in pripravljali program za koncerte, ki so sledili v naslednjih dneh. Kot dober vodja, ki poskrbi za svoje varovance, nas je Meta s *tiramisujem* nagradila za naše trdo delo, nas navdala s pozitivno energijo in nas še dodatno motivirala. V soboto se nam je na (tokrat štiriurni) vaji pridružila profesorica glasbe in zborovodkinja Damjana Božič Močnik, ki nam je s svojim obširnimi znanjem podala še nekaj nasvetov in popravili smo še zadnje podrobnosti. Vikend smo v nedeljo zaključili tako, da smo del pripravljenege programa zapeli pri sveti maši v Vipavi.

DECEMBRSKI NASTOPI

Že pred pevskim vikendom, predvsem pa po njem, je zbor imel kar nekaj nastopov. Ker s svojimi glasovi radi navdušujemo vse ljudi, tako mlade kot starejše, smo se najprej v torek, 8. decembra, oglasili v bližnjem Pristanu in starejšim občanom pripravili 20-minutni program ter jim s tem (kot so nam sami povedali) lepo popestrili dopoldan. V soboto, 12. decembra, smo tudi s svojimi glasovi skušali na našo šolo privabiti osnovnošolce, ki so se udeležili dneva odprtih vrat. Dober teden kasneje, 23. decembra, smo v že popolnoma božičnem vzdušju pomagali pripraviti adventnico z izvedbo nekaterih adventnih pesmi. Pri vseh nastopih nam je s svojim izjemnim glasom tudi kot solistka pomagala profesorica biologije Natalija Hosta.

„Meta je naš pevski zbor popestrila s svojo živahnostjo, energičnostjo in pripravljenostjo na nove izzive. *Fajn* mi je, ker nas vedno zna pohvaliti in spodbujati, in nas, ko je to potrebno, „prijeti malo bolj na trdo“. Vem, da ji glasba veliko pomeni in upam, da ji z našo klepetavostjo in mladostno razigranostjo ne bomo vzeli ljubezni do nje! Komaj čakam konec maja!”

Anika Božič, 3. b

Aljaž Bratina, 3. a

MUZIKAL CVETJE V JESENI

V četrtek, 19. 11. 2015, smo se škofijci z več avtobusi odpravili proti Novi Gorici in si tam ogledali slovenski muzikal *Cvetje v jeseni*.

Muzikal je nastal po povesti Ivana Tavčarja. Pripoved se začne v Ljubljani; spoznamo mestnega odvetnika Janeza, ki trem damam pripoveduje o ljubezni svojega življenja. V svojih najboljših letih se je, naveličan puhloglavih mestnih lepotic, odločil ponovno obiskati bratranca Boštjana in njegovo družino na Jelovem brdu pod Blegošem. Tam se je zaljubil v bratrančevo hčerko Meto, ki je med njegovo odsotnostjo

zrasla v prelepo mladenko. Med njima preskoči iskrica, a si tega dolgo ne želita priznati. Janez se mora zaradi dela kmalu vrniti nazaj v kotlino. Tam mu misli nenehno uhajajo k Meti in razmišlja, da bi jo vzel za ženo. V sebi pa se zaveda, da preprostega kmečkega dekleta meščansko okolje ne bi sprejelo ravno z odprtimi rokami. Kmalu najde rešitev in prek bratrančevega hlapca Danijela kupi Mlačanovo kmetijo na Jelovem brdu. Ko Meti zaupa svoje načrte za njuno skupno prihodnost, ta zaradi šibkega srca od velike sreče umre.

Dvorana je bila polna zadovoljnih dijakov, navdušenja pa niso skrivali niti profesorji. Nekateri so se po predstavi z glavnima junakoma zgodbe tudi fotografirali.

Muzikal skriva v sebi mnogo pomembnih sporočil: je poklon domači slovenski zemlji, kaže razpetost med begavim mestnim življenjem in mirom v duši, ki nam ga daje neokrnjena narava. Nenazadnje pa neznansko moč ljubezni med ljudmi, ki ostaja za vedno.

Neža Rudolf, 4. a

ZAKAJ JE PARIZ VEDNO DOBRA IDEJA?

Tam ugotoviš, da je vse, kar pravijo o Franciji, resnično ...

Lahko govoriš kolikor in karkoli hočeš brez skrbi, da bi te kdorkoli razumel.

Se počutiš kot redka vrsta sredi morja Azijcev, ki te želijo fotografirati.

Lahko občuduješ najiminenitnejše dosežke na področju arhitekture ter vseh vrst umetnosti.

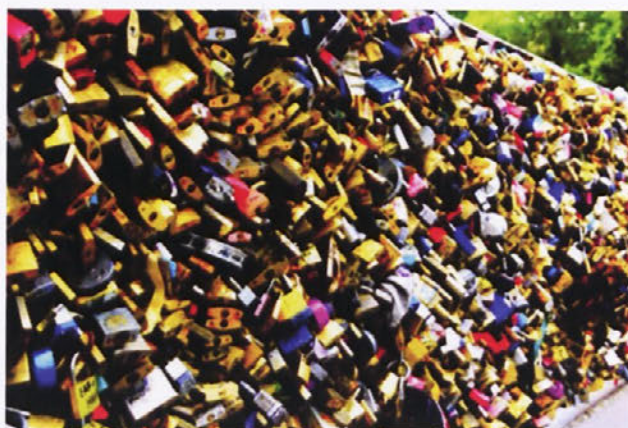
Se povzpneš na Eifflov stolp in imaš občutek, da vidiš najbolj oddaljene koticke tega sveta.

Si udeležen v najbolj urejenem prometnem kaosu, v katerem nihče ne vozi po predpisih in vsi preživijo.

Ugotoviš, da pariški sončni zahodi (kljub vsemu) tistim vipavskim ne sežejo niti do kolen.

Se sprašuješ, koliko ljudi skrbi za kičasto urejene parke v mestu.

Poskušaš prešteti ključavnice na enem izmed mostov čez Seno, nato pa ugotoviš, da ti niti bogata matematična kariera tega ne dopušča in le nemo zreš v kup železa.

Ugotoviš, kako fotogenične ljudi imaš okoli sebe.

Tudi če se v Pariz odpraviš sam, občutiš tisto romantiko, o kateri vsi govorijo.

Ker: Pariz je pač Pariz, in za vselej ostane v lepem spominu!

Neža Rudolf, 4. a

DANSKA OD BLIZU

Zakaj Danci ne potrebujejo velikih hiš? K temu pripomore tudi dejstvo, da Danska zelo podpira zgodnjo osamosvojitve mladine od staršev, saj prav vsak dijak in študent dobi od države štipendijo, s katero se odpravi študirat stran od doma.

Danci ne nosijo v šolo peresnic, svinčnikov, učbenikov ali zvezkov. Njihov edini šolski pripomoček je računalnik. Ura traja 90 minut, vmes pa lahko dijak brez negativnih posledic brska po Facebooku, gre na stranišče, ne da bi vprašal, celo iz razreda se lahko umakne, če prejme telefonski klic. Mogoče se komu zdi tak način zanimiv in učinkovit, a lahko izdam, da smo bili Slovenci vse prej kot navdušeni, ko smo uro zapustili.

Potovati po svetu, spoznati nove ljudi, videti svetovne znamenitosti in se srečevati z novimi kulturami je bil vedno eden od najpomembnejših ciljev v mojem življenju. Ko sem torej konec lanskega šolskega leta od vodstva šole izvedel, da mi je ponujena možnost potovanja na Dansko, sem jo brez pomislekov navdušeno sprejel.

Na Dansko smo se na enotedensko dogodivščino v organizaciji Društva slovensko-danskega prijateljstva odpravili v petek, 4. septembra, zvečer. Na dolgo vožnjo z avtobusom se nas je podalo 37 dijakov, 4 spremljevalci in dva šoferja. Udeleženci se med sabo nismo poznali, a je začetna zadržanost nepričakovano hitro minila. Že po uri vožnje smo se zapletli v pogovore, tako da je okrog 20 ur vožnje sicer ne ravno udobno, a hitro minilo.

Askov Højskole – „dijaški dom“ srednje šole na jugu Danske je bila naša prva postojanka. Namestili smo se po sobah, prvič pojedli resen obrok, sledil pa je že čas za „trdo delo“. Na Dansko se namreč nismo odpravili le pohajkovat, temveč tudi predstavljat Slovenijo. Zato smo se morali že takoj pripraviti na dva slovenska večera. Sestavljena sta bila iz predstavitve glavnih slovenskih značilnosti, atrakcij, pomembnih Slovencev ... To smo popestrili z glasbo, zapeli smo nekaj najbolj znanih slovenskih pesmi. Po predstavitvah smo za naše gostitelje pripravili tudi majhno pogostitev z značilnimi slovenskimi jedmi in pijačami, nikakor pa nismo pozabili tistega, brez česar slovenska veselica ne more obstajati: na harmoniko in Avsenikovo Na Golici.

Program prvega celega dne na Danskem se je začel z obiskom najstarejšega danskega mesta Ribe, sledila pa je sprostitve v Legolandu. Med vožnjo smo lahko ob pogledu skozi okno dobili vtis o danski pokrajini, ki je bolj kot ne ravna. Opazovali smo tudi hiše in ugotovili, da se arhitektura kar močno razlikuje od naše. Velika večina hiš je opečnatih in enonadstropnih, saj večjih ne potrebujejo.

Naslednje jutro smo se odpravili proti severu. Ustavili smo se ob res veličastni, devet metrov visoki skulpturi štirih mož pri Esbjergu, ki gledajo na širno morje in pozdravijo vsakega, ki ga vodna pot pelje do drugega največjega danskega pristanišča. Kmalu potem smo prišli v kraj Nykøbing in se srečali z vrstniki iz Mørso Gymnasium. Prvič smo prišli v neposreden stik z Danci in navdušeni ter z zanimanjem smo se podali za njimi. Moja gostitelja sta bila dijaka te šole, ki stanujeta v nekakšnem „dijaškem naselju“ (podobno našim študentskim domovom) blizu šole. Sicer nisem bil deležen vpogleda v tipični danski vsakdanjik, sem pa zato spoznal „študentsko“ življenje dijakov in bil nad njim, kljub temu da se od našega večinoma ne razlikuje, nemalokrat presenečen.

Naslednji dan smo prisostvovali dvema urama pouka, ki sta nam pokazali, da ta poteka popolnoma drugače kot pri nas.

Zvečer smo izpeljali prvi slovenski večer, kot sem ga že prej predstavil. Danci so bili nad našo deželo in njenimi dobrotami navdušeni, tako da smo ob zvoku harmonike plesali in uživali zelo dolgo.

Zjutraj smo se poslovili od danskih gostiteljev in se odpravili proti drugemu največjemu danskemu mestu Aarhusu, kjer smo si ogledali muzej umetnosti z znamenito točko razgleda „Your Rainbow Panorama“. Pot nas je vodila naprej do Odenseja, v katerem smo si ogledali rojstno hišo Hansa Christiana Andersena.

V četrtek je sledil ogled Vikinškega muzeja v Roskildeju. Posebnost tega muzeja je, da v več majhnih stavbah prikazujejo dejansko življenje Vikingov. Ko smo bili tam na obisku mi, so možje izdelovali pravo vikinško ladjo – z orodji in materiali, ki so bili na voljo takrat. Ko smo se odpravili naprej, smo si med potjo ogledali še grad Kronborg, prizorišče Shakespearovega Hamleta.

Zadnja dva dneva sta bila namenjena ogledu glavnega mesta – København. Urejenost tega mesta je navdušujoča – vsa drevesa in žive meje so obrezani, trava pokošena, smeti na ulicah ni, prav tako le redko vidiš kakšnega brezdomca, po mestu se širi prijeten vonj ... Ogledali smo si kip Male morske deklice, grad Rosenberg, se sprehodili ob kanalu Nyhavn, se povzpeli na Okrogli stolp in začutili utrip københavnskih ulic. To je bilo zadnje dejanje našega potovanja po tej skandinavski deželi.

Preostala nam je še pot domov. Večinoma smo jo preživeli v iskanju udobnega položaja za spanje na avtobusu, ki ga sicer nismo odkrili, smo si pa tako med seboj delili vtise in se že nostalgичno spominjali vrhuncev našega potovanja.

Tistemu, ki ga bo čez pol leta pričakala ta pot, polagam na srce, naj se v tistem septembrskem tednu prepusti toku drugačne izkušnje, ki ga bo pozitivno zaznamovala v prihodnosti in naučila marsikaj o sebi, drugih ljudeh in ostalem svetu. Ne bo ti žal!

Udeleženci ekskurzije sedaj o Danski in njenih ljudeh vemo veliko več, poudariti pa moram tudi, da smo drug od drugega spoznali marsikaj novega o svoji deželi, česar do sedaj še nismo vedeli ali pa nas ni zanimalo. Navezali smo tudi močne stike, kar lahko potrdim tudi z dejstvom, da sem se do tega trenutka slišal in videl z nekaterimi soudeleženci ekskurzije. Če smo Dansko spoznali od blizu, smo Slovenijo še поблиže.

Hvala torej vsem vrstnikom za navdihujoč teden, hvala tudi spremljevalcem, gospodu Benediku, Mitji - „Mičotu“, Moniki in Poloni ter šoferjema, da ste vsak na svoj način poskrbeli za nepozabno izkušnjo.

Tusind tak!

Aljaž Bratina, 3. a

foto: Eva Mustafa, Zala Pešut

Med mestoma Aarhus in Odense smo se zapeljali še na najvišji danski vrh. Ja, peljali smo se, saj je vrh s svojimi 173 metri brez ovir dostopen tudi z avtobusom.

Nekajkrat sem bil presenečen tudi negativno, predvsem ko so nam pripravili testenine za večerjo. Če ste do sedaj mislili, da lahko „ja vsak nrđi pašto“, vam zaupam, da ni tako. Še mnogo časa smo se spraševali, zakaj niso tega kulinaričnega izziva enostavno prepustili nam.

IOL 2015 ALI TJAŠA NA OLIMPIJADI

Si predstavljaš, da se uvrstiš na olimpijado? Če so ti misli ušle k športni olimpijadi oziroma olimpijskim igram, se za trenutek ustavi. Namigovala sem namreč na olimpijado druge vrste, bolj matematične oziroma logične narave. In – verjeli ali ne, med nami so tudi taki dijaki, ki lahko na tako vprašanje preprosto odgovorijo, da so jo že doživeli. Ena izmed njih je Tjaša Valič, ki se je lansko poletje udeležila 13. lingvistične olimpijade v Blagoevgradu v Bolgariji. Kot se spodobi, smo jo malce povprašali o vtisih.

sklepanjem ugotoviš pomene posameznih besed in slovnična pravila ter tako prevedeš nadaljnje primere. Take naloge nas običajno pričakajo na šolskih in državnih tekmovanjih. Na olimpijadi je vse veliko težje, pri nekaterih nalogah razen navodila ne dobiš niti besede v svojem jeziku. Letos so bile takšne kar tri. Pri eni so bile podane enačbe s števili, zapisanimi v azteškem in enem od indonezijskih jezikov, zraven pa ni bilo niti ene številke, ki bi bila v pomoč pri reševanju. Pri drugi smo morali razvozlati algoritem za šifriranje imen, ki so ga nekoč uporabljali v ZDA. Pri tretji pa je bilo treba na podlagi verzov iz somalijske poezije ugotoviti metriko pesmi. O zahtevnosti nalog verjetno še največ pove podatek, da je bilo povprečno število točk 28 od 100.

Kako je potekala tvoja pot do Mednarodne lingvistične olimpijade? Kakšne so bile priprave? Od kod zanimanje?

Za logiko in lingvistiko sem se navdušila že v osnovni šoli, ko smo se pripravljali na šolska in državna tekmovanja iz logike. V gimnaziji se je moje zanimanje še poglobilo. Zveza za tehnično kulturo Slovenije vsako leto na podlagi rezultatov državnega tekmovanja povabi okrog štirideset dijakov na priprave za olimpijado. Te so obsegale tri srečanja in domače reševanje nalog, v sredini marca pa smo pisali izbirni test. V ekipo za olimpijado se uvrstijo prvi štirje po rezultatih testa; ker je konkurenca kar huda, sem se toliko bolj razveselila uspeha. Z ekipo smo se pred olimpijado še enkrat dobili, da smo se spoznali in uskladili.

Na samem tekmovanju ste morali rešiti pet nalog v šestih urah. Je to izvedljivo? Kakšne so sploh naloge na tekmovanju? So zapletene? Mogoče podobne tistim s šolskih tekmovanj?

Bolj težko izvedljivo. Večini zmanjka časa. Ključnega pomena je dobiti pravo začetno idejo. Tipičen primer naloge iz lingvistike so stavki v nekem eksotičnem jeziku in zraven slovenski prevodi. Na podlagi tega lahko z logičnim

Misliš, da bi naloge znala rešiti tudi brez posebnih priprav?

Za lingvistično olimpijado ne potrebuješ nobenega konkretnega predhodnega znanja, ker vse temelji na logiki. Je pa zato dobro, da imaš čim več kilometrine – da vidiš, na kaj vse moraš biti pozoren, kaj vse je mogoče v jeziku. Pred nekaj leti je bila na olimpijadi naloga iz aboridžinskega jezika; med drugim je bilo potrebno ugotoviti, da se samostalnike deli v tri skupine: moške in nestrupene stvari, ženske in strupene stvari ter „na ostalo“. Kdo bi sploh pomislil na kaj takega!

Kako je izgledala sama olimpijada? Kakšna je bila konkurenca?

Olimpijada je bila sestavljena iz dveh delov – individualnega in skupinskega. Do individualnega je bilo v zraku mogoče čutiti nekaj napetosti in vznemirjenja, sicer pa je bilo vzdušje vseskozi sproščeno. Skupinski del, v katerem je štiričlanska ekipa iz vsake države štiri ure reševala eno samo nalogo, pa je bil, verjeli ali ne, že prav zabaven. Konkurenca je sicer precejšnja; države z dolgo tradicijo, večjim naborom nalog in tekmovalci, ki se na olimpijado intenzivno pripravljajo vsak dan, celo leto, so seveda v veliki prednosti. Največji uspeh so ponovno dosegli Američani, Angleži ter Bolgari. Nagrada za najboljšo rešitev prve naloge ima zato veliko vrednost. Prejel jo je član naše ekipe Matija Lovšin.

Ste le tekmovali ali ste si tudi ogledali deželo, se družili? Imaš kakšno zanimivo prigodo, si se kaj zanimivega naučila? Ogromno je bilo druženja, imeli smo večere karaok, plesa, pripravili so nam spektakel z ognjem, imeli smo tudi piknik, šli na bazen, izlet ... Zadnje tri dni smo šli še na daljšo ekskurzijo po Bolgariji in si ogledali glavne znamenitosti ter doživeli utrip mest. V enem tednu sem se naučila tudi okrog dvajset različnih iger s kartami, vsak je znal kakšno posebno. Najlepše presenečenje pa je vsekakor bila „pikapolonica“ (!) iz ust Japonca, ko sem mu povedala, da prihajam iz Slovenije. Izkazalo se je, da imajo v Kyotu restavracijo s takim imenom, ki jo vodi Slovenec. Najbolj sem se spoprijateljila prav z

Japonci. Po vrnitvi domov smo si pošiljali razglednice, še zdaj pa si pišemo po facebooku.

Na tekmovanju rešuješ in razvozlaš različne jezikovne naloge. Ti te sposobnosti pomagajo tudi pri učenju novih jezikov?

Jezik je sistem in ko nanj začneš gledati z matematične strani, dobi povsem drugo dimenzijo. Logičen pogled na slovnico in pravila lahko precej pomaga pri učenju tujih jezikov.

Kaj zate pomeni ta izkušnja?

Olimpijada je bila res super izkušnja, naučila sem se ogromno. Izjemen pa je predvsem občutek, ko so okrog tebe ljudje z vsega sveta in se z njimi spoprijateljliš.

Tjaša, hvala. Želim ti še veliko uspehov in zanimivih izkušenj.

Klara Vrabc, 3. b

IVAN LIKAR: „NE PUSTITE SE USPAVATI“

Začetek šolskega leta je domskim dijakom prinesel veliko spremembo — dobili smo novega hišnega kaplana Ivana Likarja. Kot se za „novinca“ spodobi, ga po skoraj polletnem bivanju med nami predstavljamo v intervjuju.

Z letošnjim šolskim letom ste prevzeli mesti domskega kaplana in profesorja vere in kulture za drugi letnik. Kako se „razumete“ z njima – Vam odgovarjata?

Preden odgovorim na zastavljeno vprašanje, bi rad pojasnil dve stvari. Gre za dve spoznanji, dve prepričanji, do katerih me je privedla lastna življenjska izkušnja.

Prvič: več časa, kot je človek na enem mestu, vpet v isto okolje, delo, procese ..., večja je verjetnost, da se na vse to navadi oziroma da bo vse postalo del neke rutine, kar samo po sebi ni slabo, saj nam prav rutina največkrat pomaga ohraniti neko „kondicijo“ in „fokusanost“ za pomembne (primarne, prednostne) stvari. To je seveda le ena plat. Druga je ta, da lahko z rutino začne vse postajati jasno, togo,

obvladljivo. Bolj kot se človeku „višajo“ leta, bolj hrepeni po navadi, rutini, utečenosti in obvladljivosti. To spoznanje je bilo eno glavnih nagibov, zaradi katerih sem se odločil škofa Jurija prositi za premestitev na drugo mesto. Vedel sem: če hočem sebi in drugim dobro, potem je čas, da grem.

Drugič: prepričan sem, da kjerkoli že sem, kamorkoli že me pot življenja zanese ..., vedno je tu dvoje: vedno so tu dobri ljudje in možnosti, ki mi jih Bog daje, da v nekem času, kraju, med nekimi ljudmi lahko skupaj z njimi nekaj dobrega naredim. Vedno je tu tudi Gospod. Ne pušča me samega. Nasprotno: kljub temu da je včasih težko zame ..., on stoji poleg.

Do sedaj sem se petkrat selil (menjal službo). Skoraj vedno me ljudje, ko pridem na novo, začnejo spraševati, kako se počutim, če mi je lepo. In se zasmejim. Vedno in povsod je lepo: vedno srečaš dobre ljudi in vedno je tu Gospod.

Sedaj še k odgovoru: odgovarjata mi. Malce je zame

naporno, ker je to prvo leto in je vse novo. Življenje v dijaškem domu mi je bližje; vsebina predmeta vera in kultura v drugem letniku pa ni ravno nekaj, v čemer sem strokovnjak. Moja specializacija in moja „ljubezen“ je svet, ki ga zavzema logika pastoralne teologije.

Marsikdo, predvsem dijaki, ki ne bivajo v dijaškem domu, Vas ne poznajo najbolje. Kako bi se na kratko predstavili? Kdo je Ivan Likar?

Ivan je Ajdovc (ali bolje Wajdovc), ki se trudi videti lepo in prepoznavati znamenja Boga v drugih, sebi, naravi, dogodkih ... Več stvari mi veliko pomeni. Gotovo so med prvimi iskrenost, dobrota, preprostost in vera. Z veseljem sežem po kitari,

fotoaparatu, zvezku in pisalu, dobri knjigi ... Nekateri mi pravijo, da sem „človek tehnike“. Sam tega ne vidim ravno tako. Le toliko sem „človek tehnike“, kolikor služi nečemu več. Narava, tišina, vode, hribi, travniki, živali ... so balzam za dušo. Najljubša žival? Osel. ;-) Zadnje čase, skorajda kamor koli grem in vsaj malo fotografiram, najdem tudi kakšnega osla. Sporočilno, kajne! :-)

Kakšna je Vaša dosedanja pot? Kje ste se šolali, katere službe ste opravljali?

Rojen na Otlici mami in očetu kot zadnji med štirimi brati. Sledila je selitev v Ajdovščino zaradi očetove poškodbe in iskanja ustreznega delovnega mesta. Osnovno šolo sem obiskoval v Ajdovščini. Srednjo šolo (po župnikovem nasvetu nisem šel v semenišče v Vipavo) sem opravil v Ljubljani (grafična šola). Teološko fakulteto sem ravno tako zaključil v Ljubljani in bil 1996 posvečen v duhovnika. Prvo službeno mesto (kaplan) je bila Nova Gorica. Drugo službeno mesto je bila služba župnika v Dornberku in Prvačini. A le za dve leti. Nato je sledil študij Pastoralne teologije na Lateranski

univerzi v Rimu. Po povratku iz Rima sem prevzel vodenje Pastoralne službe na škofiji v Kopru. Tam sem ostal polnih deset let. Letos mi je škof Jurij določil (po moji prošnji, da zaključim službovanje v Kopru) prevzem službe kaplana v tukajšnjem dijaškem domu. Tej službi je po novem pripadla še služba učitelja vere in kulture na ŠGV. Poleg tega sem bil v zadnjih letih veliko aktiven na področju Kopske škofije in zunaj nje. Vmes je bilo še veliko drugega: od skavtov, dela s študenti, duhovnega spremljanja študentov, uric poučevanja osnov igranja kitare ...

Kako sem se odločil za duhovniški poklic? Več dejavnikov je vplivalo na mojo odločitev: ozračje, ki je bilo prisotno v domači družini, ozračje v župniji Ajdovščina in zgled domačega župnika Ivana Albrehta. Znamenje, ki je korenito poseglo v moje življenje in je bilo prepoznano kot odgovor na moja iskanja, kam v življenju, pa je bila nesreča, ki se mi je zgodila sedemnajstletnemu. Izsekovalni stroj mi je ujel desno roko in mi jo dodobra zmečkal. Hvala Bogu, ne odrezal. Sledilo je daljše obdobje operacij in okrevanj. Danes sem srečen, da imam roko, kljub vsem omejitvam. Ta čas nesreče,

bolnišnice in operacij je bil zame milostni čas. Prave duhovne vaje. Predvsem pa čas miru in doživljanja Božje bližine in ljubezni. Tudi to je bil razlog, da sem se lažje odločil za študij teologije in za duhovništvo.

Kar nekaj časa delo z mladimi ni bilo del Vašega vsakdanjika. Smo se mladi v tem času spremenili?

Dvanajst let „umika“ iz sveta mladih. Ja, dolga doba! Tudi povsem drugi, drugačni mladi. Da ne bo nespornuma! Drugačni, pravim, ne slabi! V zadnjih letih sem sicer imel stik s študenti, a je to drugačna populacija. In seveda z mladimi na župniji, kamor hodim pomagat ob nedeljah in praznikih. A to so le

www.pohajacek.si

nedelje in prazniki.

Mladi ste drugačni. Takoj bi dodal še nekaj. Ne samo, da ste drugačni, več kot to je! Vsaka generacija je drugačna! Včasih tega ni bilo oziroma tega nismo tako opazili. Na daljša obdobja je bilo opaziti razlike; danes je ta različnost prepoznavna iz leta v leto. To lepo doživljam v dijaškem domu. Najbolj zabavno se mi zdi, ko nekdo iz višjega letnika reče kakšno čez prvoletnike in obratno. Ja, razlike so že med vami, pa ste skorajda vrstniki.

Za nas starejše, ki spremljamo mlade generacije, se mi zdi ključno spoznanje, da niste mladi danes le *drugačni*, pač pa da ste *vsak dan drugačni*. Včasih smo rekli, da se zgodil prelom v eni izmed generacij (da se je po toliko generacijah ena spremenila); danes se ta prelom dogaja skorajda dnevno. To od nas zahteva veliko razumevanja (v smislu iskanja ustreznega pristopa in poudarkov za vzgojno in pedagoško delo).

Katere so Vaše karakterne lastnosti, s katerimi se najlažje približate mladim?

To pa je vprašanje za koga drugega! :-) Pa vseeno. Bolj kot karakterne oznake ali lastnosti se mi zdi, da je ključna dobrotu (ne za vsako ceno in nikakor ne slepa!) in pedagoški uvid v „smer potovanja“. Verjetno bi temu lahko rekli tudi ljubezen do človeka in tistega najglobljega, kar je v vsakem od nas.

Drugače pa se mi zdi, da je to podobno kakor v zakonskem odnosu. Ni vse v tem, kakšne lastnosti imamo in koliko je mož z ženo (ali obratno) v idealnem ujemanju. To je idealiziranje. Zdi se mi, da je veliko več v in na tem, da iščem drugega, mu sledim in globoko spoštujem – pa čeprav se v vsem ne ujameva.

Sam sebi se večkrat od srca nasmejim, ko mi pride pred oči stavek: „Si kot slon med porcelanom.“ Tak sem jaz: po „enormnosti“ moje zunanje pojave, a tudi po tisti notranji plati. Iskreno pa se trudim, da bi skušal zaznati drugega.

Pomemben del vašega življenja predstavlja fotografija. Kaj Vam pomeni?

Nisem profesionalni fotograf. Poznam pa nekaj osnovnih zakonitosti, ki sem jih pridobil, naštudiral, izkusil skozi leta srednje šole in vse do danes. Imel sem to srečo, da sem bival v dijaškem domu, v katerem smo bili skupaj nastanjeni glasbeniki, oblikovalci, fotografi, kuharji, zobotehnik in grafiki. Predvsem prvi trije profili so mi pomagali postaviti osnove razumevanja fotografije; seveda je tudi moja srednja šola pustila svoj delež pri tem.

Kaj mi pomeni fotografija? S tem diham. Živim. S tem in prek tega se izražam. Prek stika z naravo sem deležen lepote Najvišjega. Veliko mi pomeni, da sem lahko delček te neizmerne lepote, ki jo je Bog položil v svet in seva s tem tudi v nas same.

Odkrito priznam, da mi portretna fotografija ne leži. Oziroma

se še nisem okorajžil, da bi vstopil v ta svet. Ker gre res za svet! Domače pa se počutim v bližinskih posnetkih narave, krajinskih posnetkih, posnetkih živali, vode ...

Če bi morali izpostaviti eno stvar, ki se Vam zdi v življenju zares pomembna in bi jo radi prenesli na nas dijake, kaj bi izbrali?

Ustvarjajte. Ne pustite se uspavati. Ne bodite pasivni. Delajte vse iz dobrote. Išcite in odkrivajte svoje življenjsko poslanstvo in tisto, kar vam je Bog položil v srce – kar je zares vaše. Prepoznajte svojo pot – to, k čemur vas Bog kliče – po vaših sposobnostih, željah, življenjskih dogodkih, osebah, ki zaznamujejo vaše življenje ... in odgovorite na ta klic. Izberite poklic in način življenja, ki ne bo le služba, pač pa poslanstvo. Nekaj, kar bo napolnjevalo vaš dan in vaše srce in srca vaših bližnjih. Kjerkoli že boste in ne glede na to, kaj boste počeli. V zavesti, da počnete Božje delo – kot delavci, zdravniki, pravniki, učitelji, profesorji, znanstveniki, športniki, glasbeniki, umetniki ali v kakšnem od poklicev neposrednega služenja Bogu in Cerkvi (duhovnik, redovnik, redovnica, misijonar, misijonarka, katehet, katehistinja ...).

Najlepša hvala za spodbudne besede in za odgovore. Naj bo Vaše bivanje med nami prijetno!

Aleks Birsa Jogan, 2. b

NATALIJA HOSTA PONOVRNO NA ŠGV

Natalija Hosta, nekdanja dijakinja ŠGV, je ponovno med nami, tokrat v vlogi profesorice biologije. Kako se počuti ob ponovnem prihodu in kaj sicer počne, smo jo povprašali v kratkem intervjuju.

Letos ste torej začeli poučevati na naši šoli. Kako ste se navadili na delovno mesto, drugačno življenje in na to, da so vaši gimnazijski profesorji sedaj vaši sodelavci?

Na samo delovno mesto in življenje se ni bilo težko navaditi, saj sem s seboj prinesla kar nekaj izkušenj dela z dijaki iz Botaničnega vrta univerze v Ljubljani, v katerem sem delala med študijem, skoraj 5 let. Zato z razlagami snovi in nastopanjem nimam večjih težav. Pa tudi vedela sem, kaj so moje učiteljske dolžnosti, ker so nam le-te predstavili že na pedagoško andragoškem izobraževanju (PAI), predvsem pa imam res odlične sodelavce, na katere se lahko obrnem s kakršnim koli vprašanjem. No, kot je bilo v vprašanju že predvideno, sem bila še najbolj pod stresom zaradi profesorjev – sodelavcev. Večina mojih sedanjih sodelavcev me je nekoč učila na ŠGV. Zato je bila moja trema večja ob vstopanju v zbornico kot pred katedrom in dijaki. Ampak vse je v naših glavah – profesorski zbor me je namreč nadvse lepo sprejel in me „vzel za svojo“. Mislim, da je ŠGV za neizkušene profesorje, kot sem jaz, najboljše mesto začetka in pridobivanja izkušenj.

Dijaki vemo o vas zelo malo. Kako bi se opisali v nekaj stavkih? Kaj bi povedali o sebi? Imate kakšen hobi?

Opisala se bom mogoče kar z nekaj besedami: natančna, hitre jeze, veliko zahtevam od sebe in posledično od drugih,

vedoželjna, pozorna in skrbna, otroško-otročja, rada koga razveselim.

Hobijev imam pa ogroooooomno! Marsikdo me najbolj pozna po tem, da rada pojem. Zaključila sem s poukom petja v GŠ Ajdovščina in pojem še pri Komornem zboru Megaron iz Ljubljane. Poleg tega obožujem živali! Zaenkrat imam doma mačko Rozi, o kateri bi lahko dijakinje iz lastnih izkušenj povedale marsikatero zanimivo pripoved, ki vključuje tudi klicanje gasilcev, in pa lipicanca Getota. Oboje je domov pripeljal moj mož, jaz pa bom nekoč, „ko bom velika“, imela psa. Vendar trenutno ni dovolj časa, da bi ga lepo vzgojila. Poleg petja in hišnih ljubljencev imam še ljubezen do ustvarjanja. Tu sem multipraktik. Šivam, pečem, restavriram, recikliram, vrtnarim, kuham, izdelujem taka in drugačna darilca in izdelke. Moja najšibkejša točka, h kateri mi takrat, ko imam največ dela, uhajajo misli, so seveda potovanja. Nazadnje sem bila na Šrilanki, seznam destinacij pa je še zelo dolg.

Zakaj ste se odločili za poklic profesorice biologije?

Za ta poklic se pravzaprav nisem odločila sama. Sebe sem si bolj predstavljala v kakšnem laboratoriju ob opravljanju analiz itd. Lani sem kot absolventka z vsemi opravljenimi izpiti imela čas in sem se odločila, da se vpišem na PAI, kot neko dodatno možnost in razširitev svojega spektra možnih zaposlitev. Potem je eno dejanje vodilo v drugo in sedaj sem tukaj. Službe sem se zelo veselila! Že zaradi tega, ker jo je zelo težko najti. Na zadnjem *biopikniku*, na katerem se vsakoletno srečujemo sošolci s fakultete, smo namreč ugotovili, da sem edina iz letnika, ki je zaposlena.

Poleg tega sem se je veselila zato, ker sem spomladi v okviru PAI že opravljala prakso na ŠGV in povrnilo se mi je malo nostalgije.

Kako se razumete z mladimi? Na kaj moramo pri vas paziti? Kaj vam je pri delu z mladimi najbolj všeč?

Z mladimi je tako ali tako najlepše delati, ker so polni energije, da kar poka po šivih! Po navadi so vedoželjni, malo nagajivi, včasih jih „razganja“ (takrat se spomnim, kakšna sem bila sama v teh letih in takšen premislek deluje zelo razumevajoče in pomirjujoče, sploh ker nisem bila ravno neproblematična dijakinja), ampak mislim, da so vsi dobrega srca. Rada imam, če sami sprašujejo, pa čeprav potem pogovor zaide v čisto drugo smer, kot je snov, ki jo jemljemo. Včasih končamo pri vesoljcih in pri tem, če obstaja še kje življenje razen na Zemlji. *Aja*, uro smo začeli z encimi ... Pa saj biologija je interdisciplinarna veda in ne more biti drugače. Mislim tudi, da sem dobila dva super razreda za poučevanje, 1. a in 1. b. Vsak posebej je edinstven, včasih malo preveč razgrajski. Vendar najbrž po moji krivdi, ker jim to dovolim. Mislim, da se bom kar težko ločila od njih po letošnjem letu. Saj veste, kako pravijo – prve ljubezni ne pozabiš nikoli.

Vam je naša šola kot skupnost všeč? Bi morda kaj spremenili? Se je kaj spremenilo od takrat, ko ste bili vi dijakinja ŠGV-ja?

Seveda, šola mi je všeč, saj sem jo tudi sama izbrala za svojo srednješolsko izobraževanje. Spremenila pa bi to, da bi bila

spet taka, kot je bila v naših časih. Spremenilo se je marsikaj. Mogoče vas malo preveč „povijamo v vatko“, pri nas je bilo vse bolj strogo. In bilo je dobro.

Kaj bi želeli ob koncu intervjuja dijakom povedati?

Hihi, mislim, da še nisem dovolj stara, da bi lahko dajala kakšne modre nasvete. Mogoče Hm, če malo pomislim ... Obdobje dijaškega življenja je najbolj nepozabno, kar jih je bilo v mojem življenju. Zajemajte to obdobje z veliko žlico! Uživajte življenje, hkrati pa bodite odgovorni, izpolnjujte svoje dolžnosti in ne učite se preveč! Pozor! To zadnje je mišljeno, da petice niso najpomembnejša stvar v življenju. Bodite uspešni v šoli! Vendar pojdite tudi ven, ukvarjajte se s stvarmi, ki so vam všeč in vedno ostanite malo preprosto otroški (ne otročji!) znotraj sebe. Ker pravijo, da če si preveč zrel, si že gnill!

Monika Gorjan, 3. a

„Že prvo uro biologije smo spoznali, da je Natalija Hosta zelo sproščena profesorica. Rada se smeje in ima smisel za humor, tako da se skoraj vsako uro malo nasmejemo. Vedno nam poskuša jasno razložiti snov, če pa je kakšna podrobnost prezapletena, jo včasih tudi spusti. Njene Power Point predstavitve so zelo dobro zasnovane, saj v kratkih povedih jasno pove smisel, včasih so dodane tudi zanimive fotografije (recimo citroen pri C₃ rastlinah). Kljub temu pa se moramo za teste in spraševanje dobro naučiti. Že njen prvi test, ki je vseboval različne tipe nalog, je bil zasnovan na pozornem branju navodil in natančnosti, zaradi pomanjkanja le-tega pa si si hitro zbil oceno. Tudi na spraševanja se je treba dobro pripraviti. Treba je znati povedati skoraj vse podrobnosti in profesorica je zelo zadovoljna s tistimi, ki jim ni bilo treba pomagati. Kljub temu jo imamo vsi radi. Včasih nas tudi prej spusti od ure. Pri uri včasih pripravi tudi kakšno aktivnost; recimo, pri ponavljanju snovi za test smo se igrali Activity s pojmi, povezanimi s snovjo, ko pa smo spoznavali membranski transport, je bilo treba napihovati balon, dokler ni počil. Najprej nismo vedeli, kdaj je treba končati napihovati, nato pa smo videli profesorico, kako si zatiska ušesa. Še kaj bi se našlo, a ni tako pomembno. Njene učne metode so res posebne in zagotovo jo bomo naslednje šolsko leto vsi pogrešali.“

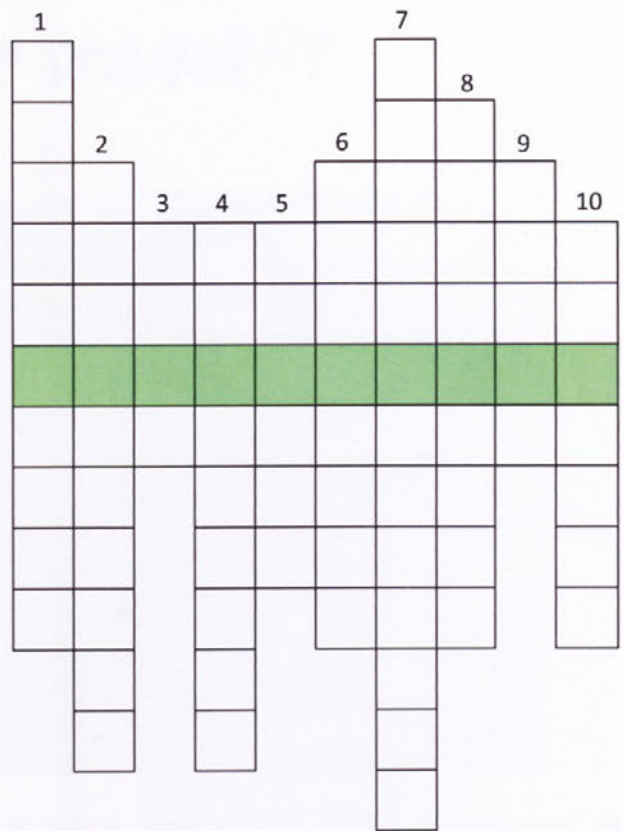
Terezija Krečič, 1. b

FRANCE PREŠEREN

Bliža se kulturni praznik, posvečen našemu največjemu pesniku Francetu Prešernu. Kako dobro pa ga poznamo? Preveri svoje znanje tako, da rešiš spodnjo križanko. Črke na obarvanih mestih tvorijo geslo.

1. Zavetnik Prešernovega rojstnega kraja (zadnji verz prvega izmed Sonetov nesreče).
2. Edina (znana) Prešernova pesem, ki jo je navdihnilo razmerje z Ano Jelovškovo: _____ mati.
3. Sadje, ki ga je Prešeren delil otrokom.
4. Prešernova neuslišana ljubezen: _____ Julija.
5. Prešernov rojstni dan: „Ta _____ dan kulture.“
6. Prešerna je spodbudil k pisanju Zdravljice _____.
7. Pesnitev, v kateri nastopata Črtomir in Bogomila.
8. Začetek Zdravljice.
9. Prešernov prijatelj: Andrej _____.
10. Slovo od mladosti je po vsebini ... (žalostinka).

Aleks Birsa Jogan, 2. b

HRVAŠKA

glavno mesto: _____
 najvišji vrh: _____ (1831 m)
 najdaljša reka: _____
 severni sosedi: _____ in _____
 kulinarična dobrota : _____

ITALIJA

glavno mesto: _____
 najvišji vrh: _____ (4810 m)
 najdaljša reka: _____
 severni sosedi: _____ in _____
 kulinarična dobrota : _____

MADŽARSKA

glavno mesto: _____
 najvišji vrh: _____ (1016 m)
 najdaljša reka: _____
 severna soseda: _____
 kulinarična dobrota : _____

AVSTRIJA

glavno mesto: _____
 najvišji vrh: _____ (3798 m)
 najdaljša reka: _____
 severni sosedi: _____ in _____
 kulinarična dobrota : _____

ŽIVETI TRENUTEK

Zate imam posebno nalogo. Poišči navaden list papirja in pisalo. Si ju našel? Enostavna naloga, kajne? ... Sedaj pa sledi tisti težji del ...

Na list v stolpec napiši 10 najpomembnejših stvari, lastnosti, dogodkov ..., tistih, ki res nekaj štejejo in brez njih najverjetneje ne bi mogel živeti ... Verjamem, da je to težka naloga, zato še enkrat premisli ... In zdaj razporedi teh 10 stvari od najpomembnejše, ki jo označiš s številko 1, do tiste najmanj pomembne (od najpomembnejših), ki jo označiš s številko 10 ... Težko? Da, to res ni preprosta naloga, a včasih si moramo postavljati tudi taka, zahtevna vprašanja.

Kaj si ugotovil, kaj je tisto najpomembnejše v tvojem življenju?

Velikokrat smo v precepu, kako se v neki situaciji odločiti in dobro presoditi, kaj je najpomembnejše, kar bi nam pomagalo pri odločitvi. Ampak resničnost je taka, da običajno sploh ne razmišljamo o tem. Samo hitimo našim ciljem naproti in zanje – čeprav so velikokrat malce previsoko zastavljeni – naredimo vse, kar je potrebno oziroma kar je v naši moči. Toda kaj nam na koncu ostane, kaj bomo lahko iz tega truda pokazali? Mogoče res dobimo nekaj, kar lahko pokažemo, diplomu na primer, ali – bolj splošno rečeno – znanje. Ampak, kaj bo pa z našo osebnostjo? Kaj bo ostalo v nas? S tem ko se trudimo in vlagamo ves svoj čas in moči za doseg cilja, se tudi sami spreminjamo. Kakšni postajamo? Boljši? To je odvisno od zastavljenih ciljev, od nas samih,

seveda. Konec koncev, kaj je tisto pomembnejše; pot ali cilj? Pot nas spreminja, vendar smo na poti samo zaradi cilja – če si ga ne bi zastavili, na pot sploh ne bi odšli. Lahko bi rekli, da sta tako pot kot cilj enako pomembna. A v nas vseeno ostaja to, kar dobimo, to, v kar se na poti spremenimo. In ker je to odvisno od naših ciljev, se je pametno (vsaj kdaj) vprašati, kakšni so naši cilji. K čemu stremimo? Tukaj bi uporabila besede iz filma (posnetega po knjižni predlogi z istim naslovom) *Still Alice*, ki ga toplo priporočam. Govori namreč o profesorici lingvistike, ki sorazmerno mlada zboli za posebno obliko Alzheimerjeve bolezni. Tako je s časom, kljub vztrajnosti, prisiljena opustiti vse svoje cilje, ker ji bolezen onemogoča njihovo doseganje. In v takem stanju spozna, kaj v življenju res šteje: „Živi v trenutku. To je vse, kar lahko naredim. Živeti v trenutku. In ne preveč kritizirati same sebe zaradi obvladavanja umetnosti izgubljanja,“ pravi. To je seveda zelo težko, vedno namreč razmišljamo, kaj je bilo včeraj in kaj bo jutri, kaj bo čez 10 let ..., premalo pa se posvečamo trenutku, ki je. Trenutek, ki je bil, nam je lahko samo v poduk in izkušnja, iz katere se nekaj naučimo; tisti, ki prihaja, pa je ena velika neznanica. Torej, ali ni edino logično živeti sedaj, ta trenutek? In tega se moramo vsi naučiti, živeti v sedanjem trenutku, uživati v tem, kar nam je dano, in biti veseli za vse, kar imamo.

Kaj je torej tisto najpomembnejše zate?

Klara Vrabc, 3. b

Alzheimerjeva bolezen je posledica propada možganskih celic. Prvi simptom bolezni je pozabljivost, ki jo spremljajo postopen upad razumevanja, nemiri, zmanjšan besedni zaklad, motnje spanja, težave s koncentracijo in izgubljanje v znanem okolju. Bolezni še ne znajo ozdraviti, lahko pa lajšajo simptome.

KDO JE ALMA KARLIN?

„Skozi življenje gre sam in zapuščen, kdor vedno misli samo nase; kdor pa se zna ljubeče prilagajati in vse stvari srečno zasukati, kdor vedno ve, kje je treba priskočiti na pomoč, in se razdaja drugim, temu je življenje cvetoča livada in še po smrti ostanejo za njim sledovi njegovih del.“

(Alma Maksimiljana Karlin, Pod košatim očesom, stran 15)

Alma Karlin je bila popotnica, pisateljica, novinarka in zbirateljica, ki jo je življenje zaznamovalo v mnogih pogledih, tako negativno kot pozitivno. Rodila se je ob koncu 19. stoletja v Celju, slovenskim staršem, kljub temu pa slovenščine ni obvladala, saj je takrat srednji sloj, ki mu je pripadala Almina družina, stremel h govoru v nemščini. Kljub temu je bilo znanje tujih jezikov njena največja strast, znana je namreč prav po tem, da je bila poliglotka, ki jo je življenje peljalo okrog sveta.

Zakaj je Alma Karlin pomembna?

Alma Karlin je bila oseba, „bitje ženskega spola“, kot je sama sebe poimenovala, drugačno od ostalih ljudi. Rodila se je z manjšo deformacijo, česar se je njena mati sramovala bolj, kot se je sama. Prav to pa jo je utrdilo in je zato znana po svoji pokončni držji, uporju proti tradicionalni vlogi žensk v pretežno moški družbi, vsekakor pa tudi kot „spodobna“ pisateljica in svetovna popotnica. Kar osem let je namreč posvetila poti okrog sveta, ki jo je poimenovala „samotno popotovanje“ in o njej tudi napisala knjigo z istim naslovom.

Teško otroštvo

Alma se je rodila šestdesetletnemu očetu in petinštiridesetletni materi. Oče je kmalu umrl zaradi tuberkuloze, zato je Alma večinoma gradila odnos z materjo. A ta je bil daleč od takega, kot bi si ga dekletje želelo. Ker se je rodila z deformacijo očesa in nesimetričnim telesom, se je je mati v javnosti sramovala in jo že v ranem otroštvu vozila k različnim ortopedom in zdravnikom; ti so ji predpisovali mukotrpnjo „zdravljenje“, ki ga je Alma videla kot mučenje.

„Potem ko sem za silo smuknila v svoja oblačila, me je odpeljal [zdravnik ortoped, op. a.] v mučilnico, brez besed zategnil oglavnik, potegnil za vrv in bingljala sem kakor obešenec v zraku. Nato je povabil mamo, naj gre z njim v drugo sobo na razgovor, in me pustil viseti tam pet minut. Kdor ni nikoli samo za glavo pritrjen visel v zraku, si ne zmore ustvariti nikakršne slike o tem stanju. Občutek imaš, da se zgornja in spodnja čeljust potiskata ena v drugo, v ušesih ti šumi, zobje te bolijo, tilnik ti pošteno poka po spojih, mučni občutek nemoči pa povzroča strah. Če pomislite, da sem bila v tistih letih še otrok, sama med tujimi ljudmi, ki so pred zakonom imeli moč nad menoj; če si predstavljate, da se je iz

OSEBNA IZKAZNICA

Polno ime: Alma Ida Wilibalda Maximiliana Karlin
Rojstvo: 12. oktober 1889, Celje
Mati: Wilibalda Miheljak, učiteljica
Oče: Jakob Karlin, upokojen major avstrijske vojske
Državljanstvo: slovensko-avstrijsko

www.wikipedia.org

naprav naokrog dvigal tihi jok petletnega dečka, ki je tičal v napravi za korekcijo kolenskih zgibov in me je med grenkim jokom vedno znova spraševal: „Se bova peljala s tramvajem?“, in če imate ob tem pred očmi, da so mi odvzeli mojo zadnjo radost, šolo, boste razumeli, kako dolgo je trajalo teh pet minut v oglavniku.“

Tuji jeziki

Svojo duševno in telesno bolečino je Alma prenašala težko, tolažbo pa je našla v učenju. Znanje in izobrazba sta ji predstavljala najpomembnejši vrednoti v življenju, zato je temu tudi posvetila tako veliko časa. Izredna ljubezen do tujih jezikov jo je gnala, da je že pri svojih 25 letih na londonski Society of Arts z odliko opravila izpite iz osmih jezikov: angleščine, nemščine, francoščine, danščine, švedščine, norveščine, italijanščine in ruščine. Neizmerno željo in predanost potrjuje tudi dejstvo, da za študij ni imela nobene podpore ali sponzorja, zato si je morala denar prislužiti sama. Pridobila ga je predvsem z inštrukcijami tujih jezikov, o prisluženem denarju pa je sama napisala to:

„Kako rada bi bila za kosilo pojedla kaj toplega, toliko bolj, ker v tistem času nisem nikoli zajtrkovala, a moj višji Jaz je takoj z ogorčenjem nadrl nižjega: „Za ta denar si lahko privoščiš učno uro (ali pomembno knjigo), zdaj ga pa želiš

zažreti kot divja žival!" Da ne bi bila „divja žival“, sem se odrekla toplemu obroku, si kupila skromno žemljico s sirom za en peni in šele za večerjo pojedla nekaj zares nasitnega, kar pa je bil tudi samo nek kruh, ki ga je v najboljšem primeru spremljal holandski sir. Kuharske poskuse na svojem hitrem grelniku sem že zdavnaj opustila.”

Samotno potovanje

Alma je svojo mater vedno spoštovala, kljub temu da je ta v življenju ni podpirala. Ravno to jo je gnalo, da bi storila nekaj, zaradi česar bi bila njena mati ponosna – to je bila njena neizmerna želja. Zato se je leta 1919 odločila, da se odpravi na potovanje okrog sveta. Bila naj bi prva ženska, ki je to storila na tako ekstremen način – s seboj na vlak je vzela nekaj denarja in pisalni stroj Erika, ki ji je pomenil največje bogastvo. Na pot se je odpravila sama, preživljala pa se je z delom. Spotoma je pisala potopise, udeleževala pa se je tudi na likovnem področju, saj je narisala mnogo eksotičnih rastlin. Njeno potovanje naj bi trajalo tri leta, a se je zavleklo na osem let, saj je Alma skušala v vsaki državi, ki jo je obiskala, preživeti toliko časa, da je dodobra spoznala tamkajšnjo kulturo in ljudi, poleg tega pa ji včasih tudi finance niso omogočale premika. Potek njene poti je mogoče najlažje predstaviti na zemljevidu. Na prošnjo hudo bolne matere se je Alma leta 1928 vrnila domov, predavala, pisala

potopise in še naprej živela dokaj razburkano življenje do smrti leta 1950.

Česa se lahko naučimo od Alme Karlin?

Na teh dveh straneh je absolutno premalo prostora, da bi zapisali vse, kar se o njej ve, še več, kar nekaj pomembnih dogodkov v njenem življenju je izpuščenih, a vendar se lahko od nje že od omenjenih nekaj naučimo. Trdna, neomajna volja, ki jo je kazala Alma Karlin, je ena tistih vrlin, ki bi morale biti cilj vsakega človeka. Kljub nepriznavanju drugih, bolečemu otroštvu, materi, ki je ni podpirala, je stala s pokončnim hrbtom, se zavedala svojega potenciala, izkoristila svoj talent in ga posvečala učenju, v njenem primeru jezikov. V današnjem času globalizacije, amerikanizacije ... je znanje tujih jezikov postala skorajda najpomembnejša kompetenca in prav Alma Karlin nam je pri tem lahko zgled.

Ne smemo pa prezreti niti načina, s katerim je popotnica pridobivala sredstva za izpolnjevanje svojih želja. Da je dokončala študij in uspešno pripotovala okoli sveta, je morala trdo garati, pogosto kaj pretrpeti, a vse za to, da bi bila njena prihodnost svetlejša, da bi lahko uživala stvari, ki jih je imela rada. Držala se je tistega, saj veste ... „Brez dela ni jela” ...

Aljaž Bratina, 3. a

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ANICI REHAR V SLOVO

Z Anico sva se spoznali pred kakšnimi dvajsetimi leti na enem izmed planinskih taborov, kamor so čez poletje odhajali naši otroci. Ker sva imeli otroke približno enake starosti, sva kot ženski hitro našli skupno temo pogovora.

Ko sva se nekoč po naključju spet srečali, mi je potožila, da je brezposelna. Dejala je, da bo sedaj nekaj časa z otrokoma, ko pa bosta

dekleti odrasli, si bo poskusila dobiti kakšno zaposlitev. Tako je pred desetimi leti prišla k nam v dijaški dom kot čistilka in se pridružila naši „domski družini“. Vedno je mislila, da je to le začasno, da se bo nekoč le pokazala svetla lučka in se bo zaposlila v svojem poklicu. A kljub bolečini v srcu je skrbela za urejenost dijaškega doma in s tem veliko prispevala k vsemu, po čemer je naša ustanova prepoznavna: prijaznosti, urejenosti in domačnosti. Vsi, ki smo bili v stiku z njo, se je bomo radi spominjali – dijaki po jutranjih klepetih v času dopoldanskih dežurstev, drugi po njeni najljubši jedi (obari), sodelavci kot družabne, optimistične sodelavke, vsi pa predvsem po njenem veselem nasmehu.

Sama sem bila v zadnjih tednih njenega življenja z njo v stiku prek mobilnega telefona in osebno. S kakšnim veseljem je govorila o svojih otrocih in vnukih! Družina je bila njena največja vrednota, svetinja. Bila je izredno vesela najmlajšega vnuka in se veselila še enega, a ji ga ni bilo dano dočakati. Čeprav je vedela, kako hudo je bolna, se ni pritoževala ne jezila. Bolezen je sprejemala vdano in z zaupanjem v Božjo dobrotu. Ko sva se ob slovesu pri zadnjem obisku objeli in sem ji obljubila, da ji bom nekaj poskusila urediti, sem ji dejala: „ ... Bodi močna ...“ In ona je odgovorila: „ ... Saj sem, ampak telo je šibko ...“ Hvala Bogu, tudi njeno zadnjo željo mi je uspelo uresničiti.

Ivica Čermelj, vodja dijaškega doma

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

ISKRE

Inv.št.
18837

000000188371

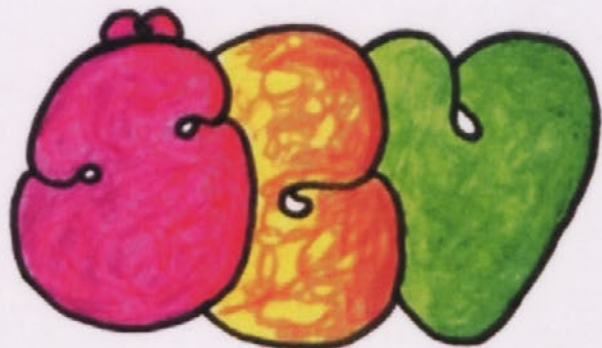
Škofijska gimnazija

ŠKOFIJSKA
GIMNAZIJA
VIPAVA

Semenišče Vipava

18837

LETNIK 48